

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1802

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

W. J. A. G. & Co.

1880

On the 1st of January 1880

Witness my hand and seal of office this 1st day of January 1880

W. J. A. G. & Co.

W. J. A. G. & Co.

For the purpose of the above mentioned business

52-53

Nytaarsgave.

1 8 0 2.

En Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
E. Poulsen.

Kjøbenhavn.

Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

Savnet fra Fortiden.

Du elskte Egn, I yndte Steder,
 Annes skønne Fødestavn!
Nys Vidner til mit Hjertes Glæder,
 Nu Vidner til mit tunge Savn:
I saae min Elskovs blide Dage;
I nu gjenlyde af min Klage;
 Ak! Glæden drog med Nine bort;
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Omsonst Naturen har ophyllet
 Med Moder-Smiil igjen sit Slør;
 Omsonst sit Eden har fremtryllet,
 Og hvert et Skridt med Blomster strøer:
 Mig ingen Zephirs Ande luster;
 Mig ikke mere Rosen mere duster;
 Hver Skjønhed gif med N i n e bort:
 Hvor er dog jordist Lykke kort!

Forgjæves Solens Guld opliver
 Det underfulde Malerie;
 Forgjæves Syrlighed den giver
 Til Alt hvad rører sig deri:
 Mit Bryst den ikke kan opløde;
 Mit Syn opdager kun et Øde;
 Al Nyden svandt med N i n e bort;
 Hvor er dog jordist Lykke kort!

Gmellem Lundens lyse Bøger
 Ført sin hele Sommer-Dragt,
 Den lokkende Dryade spørger,
 Og prøver al sin Tryllemagt:
 Dog mig til Fryd hun ikke stemmer;
 Jeg ikke Blikkets Kraft fornemmer;
 Veeg, Patter fløi med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Med Sangens høie Toner hæver
 Sig Lærken op mod Himlens Blaa,
 Og hjærlig over Neden svæver,
 Hvor Wagen kurer sine Smaa:
 Mig, Kjændt den Klinger i mit Øre,
 Kan dog dens Jubel ikke røre;
 Al Bølgd veeg med Mine bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke fort!

Ud af Mayadens Urne flyder
 Den klare Bæk saa sagte hen;
 Og Fantasiens Land indbyder
 Til fjerne Egn at følge den;
 Men mig den rinder kun i Taarer;
 Mig Flygtighedens Billed saarer;
 Al Blidhed svandt med M i n e bort:
 Hvor er dog jordist Lykke fort!

Mildt Aftenstjernen hiffet blinker
 Imellem Firmamentets Hær,
 Og Maanen frem bag Skyen vinker,
 Der dækker halv dens Purpur-Skjær:
 Mig, skjøndt det straalet i mit Dø,
 Kan ikke deres Skin fornøje;
 Al Klarhed svandt med M i n e bort:
 Hvor er dog jordist Lykke fort!

Paa Favsheds Vinger Matten svæver
 Hen over Nødighedens Bo;
 Selv ikke Espe-Lovet bærer;
 Alt dyffes ind i stille No:
 Run mig af sildig undte Slummer,
 Snart Drømmen vækker til min Kummer;
 Thi Sovnen veeg med Mine bort:
 Hvor er dog jordist Lykke fort!

Og dog til Ungdom, Sundhed skænkte
 Naturen mig et muntert Sind,
 Hvis freidige Indbildning tænkte
 Sig ret i Livets Scener ind:
 Hvor skønne jeg mig disse malte!
 Hvor trygt om Eftertiden talte!
 Men Alting svandt med Mine bort:
 Hvor er dog jordist Lykke fort!

Mine!

Anne! Du hvis bløde Hjerte
 Hensmeltede saa heelt i mit;
 Som vilde deelt hver Fryd, hver Smerte,
 Jeg havde nydt, jeg havde lidt:
 Gid hver en Plet din Fod betræder,
 Dig smile evig unge Glæder!!
 Kun Ate*) tvang mig fra dig bort:
 Hvor er dog jordisk Lykke kort!

L. C. Bruun.

*) En vanartig Gudinde, der ikke kan lide glade
 Ansigter, og har gjort mange lange.

Brev til min Hustru.

Den 6 December 1800.

Gud veed, Du Bedste, at min hele Sjæl
 velsigner Dig, endskjønt min Harpe tier:
 at synge Skaberinden af mit Vel,
 er alt for stort for mine Melodier.
 Vel quad jeg ofte for en ædel Mø;
 og stundom for en værdig Danneqvinde
 jeg voved', Blomsten Glemmigej at strøe,
 og rosenblandet Myrthebrands at binde.
 Dog, o Virgittte, siig, om Du ej veed,
 at Veemod lød, saasnart jeg Harpen stemte;
 at vældeligen strømte Taarer ned
 paa mangel Brands, man længe siden glemte?
 Og derfor tier jeg; thi blot til Fryd
 indvie vilde jeg min lave Tone,

naar

naar Sangen skulde tolke huuslig Dyd,
og Omhed's Salighed, og — Dig, min Kone!

Et Brev Du faaer; og det er Alt. Endnu
jeg, hvis jeg kunde, gjerne vilde gvaede;
men Kongens Toldslag — kom det vel ihu! —
bortvajer Musers blide Sorg og Glæde.
Dog, Elskte, selv et Brev kan sige Dig,
at ikke halvt jeg kan mit Held udtrykke;
at jeg er — Himlen veed, hvor lykkelig,
og — Himlen veed, erkjendtlig for min Lykke.

O! naar med mørke Blik jeg paa Dig seer,
og Dine Taarer da saa sagte glide,
da tænker jeg: "Hun skal ej græde meer!
"Vor Herre signe hende dog, den Blide!"
Og stille beder jeg til Livets Gud
om Sundhed til mig selv, for dig at glæde,
og takker ham saa rørt, fordi hans Bud
har samlet os i hellig Omhed's Kjæde.

Ja,

Ga, naar jeg tit i maan'lys Nattefund
betænker Sorg og Fryd paa Skabtes Veje,
jeg seer med himmelsk Lyst Dit skjønne Blund,
som om en Engel slumred' paa mit Leje.

Thi Uskyld paa Din aabne Pande staaer,
og Fred paa Dine lukte Dine hviler,
og paa Din hulde Kind er frodig Vaar,
og Omhed's Himmel fra Din Læbe smiler.

Og Guds frygt, veed jeg, i Dit Hjerte boer;
med Frefrygt Du paa Din Skaber tænker;
med barnlig Underkastelse Du troer,
Algodhed kun det Allerbedste skjenker.

Da tænker jeg: "Hvad fattes mig? — Lide
Guld!

"Maaskee det er mit Held, jeg intet ejer;

"og aldrig Peru's blodbesprængte Muld

"en Egtesælles Salighed opvejer.

"Nej, gode Forsyn, und mig Skjul og Brød,

"og Nøjsomhed i reen og liden Hytte,

"og und mig da Virgittet til min Død!

"Da

"Da skal min Mand med Lovsang heden flytte.

"Og, vil din Wiisdom, o! saa lad din Magt

"indgyde bedre Blod i disse Aarer!

"thi, ak! min Hustru seer mod Enkedragt

"med ængstet Sind, og fælder bittre Taarer."

Saa tænker jeg, og sover ind, og sødt
jeg drømmer flux om klare Fremtids Dage,
og hviler, Arm i Arm med Dig, saa blødt,
og vaagner op, og byder Daaren klage.
Og naar jeg da om Dagen seer, hvor tro
Du syssler om i Huset for at gavne,
og, kun ved stiftet Gavn, er let og fro,
og neppe Stunder har, mig at omfavne:
da tier vel min Læbe; men i Lyst
mit glade Hjerter sig mod Himlen hæver,
og Mindet af hver mødig Smertes Dyst
sig taber i det Held, hvori jeg svæver.

Dam,

Døgn, Ejegode, da, hvor glad jeg nu
 Din skønne Fødselsdag imøde træder!
 Den tit neddale over Dig, og Du
 den altid see bestraale milde Glæder!
 Vær lykkelig, som Hustru, i min Arm,
 vær lykkelig Veninde ved mit Hjerte!
 Og engang lønne Glutten ved din Varm
 titusendfold en signet Moders Smerte!
 Dens skyldfrie Lege fryde Dig, dens Ild,
 dens Bært i Dyder Dig en Støtte love,
 naar jeg forlader Dig, til Himlen mild
 indbyder Dine Lemmer til at sove.
 O! da skal ingen Afstedstanke meer
 Dit ømme Hjerte presse til at bløde: —
 Gud signe Dig! Med rolig Aand jeg seer
 vor Fremtids Liv, vor Evighed imøde.

H a s t e.

Løvfaldet *).

Gaae du det Løv, som brat af Grenen faldt?
 Det var saa faurt; men, ak! det visned' alt.
 Huult brøler Storm med vilde Morderkrig:
 Naturen græder ved sin Yndlings Liig:
 Hvor smiler Vaar? — Forbi, forbi
 er Glædens Smil i Vaarens Trylleri.

Hvad svinder ej? — Hvor Elskovs Dagning leer;
 hvor Dyden fro paa Ulfylde Lege seer;
 hvor hulde Myrther sig om Sundhed snoe,
 saa tæt derved de Rosmariner groe.
 Ak! Myrther døe: forbi, forbi
 i Dødens Arm er Elskovs Trylleri.

For:

*) Ovenskæende Sang er lempet efter Melodien
 til: Kennst du das Land o. s. v. af
 Wilhelm Meisters Lehrjahre.

Forgjetmigej i Venſkabs Have ſtaaer:
 et Hjertepar for blide Glæder ſlaaer,
 og, Haand i Haand, ad Roſenbane hen
 med ſtadig Gang fremvandrer Ven med Ven.
 Men Timen ſlaaer: forbi, forbi
 er ogſaa Venſkabs Himmel: Trylleri.

O! græd dog ej! En nyfødt Vaar ſaa glad
 udsmykker nøgne Green med yndigt Blad:
 ſaa ſkal og Omhedſ rene Glæde viſt
 i Himleſ Ly forynget vaagne hiſt
 Da jubles højt: "Forbi, forbi
 "er Livetſ Sorg med al detſ Tryllerie."

H a ſ t e.

F r i e r i e t.

Fragment i Stanser.

— — — — —

Og medens Ridderen saa tankefuld

Med Sværdet Berta's Navn i Sandet skriver,
I sin Fortælling Yndlingen vedbliver.

*

*

*

Langs Naens Bredde', under Klagepile,

I blidt veemodigt Sværmerie jeg gif;

I Vandets Dyb jeg saae en Himmel smile

Og sødt i den fordybede mit Blik:

Men af min sværmeriske Fred og Hvile,

Som af en Drøm, jeg vaktes snart og fik

En yndig Mø at skue, Hebes Willed',

Som yndigt rødmende, sig saa fremstilled':

O Fremmed, saae du ei et Barn som spøgte
 Med tvende modne Pommerantsfer her?
 Forgjæves jeg rundtom det ængstlig søgte
 Og af! min gode Søsters Søn det er.
 Den ymme Moder bad mig det at rygte
 Og stedse blive hendes Yndling nær,
 Men af! med ham jeg under hine Grene
 Indslumrede og vaagnede allene.

"Ei har jeg seet (tog jeg herpaa til Mæle)
 Det du beskriver i saa søde Ord,
 Dog at den lille Flygtning nok maae dvæle
 Paa dette Strøg, jeg ikke andet troer.
 Men hvilke Kløster, Skygger end ham hæle,
 Vi begge nok udspeide skal hans Spor:
 O Skønne Mø, du holde op at græde,
 Thi sikkerlig opspore vi den Spæde."

I Timer tre, i Timer fire lede

Vi rundtomkring i Skov og Klost og Kraf.
Fra Himlen hælder Solen allerede

Og Østens Skygger størkes alt til Nat.
Den Huldes trätte Vine sig berede

At briste ud i haabløs Graad, da brat
Ved Occidentens første Purpurlue
I Græsset vi den spæde Flygtling flue.

I Skyggen af Akasier han hviled',

Sødt slumret ind ved Nattergales Qvad,
Og mens i Søvnens Favn saa frisk han smiled',
En fluffet Sommerfugl paa Læben sad.

Med yndig Hast den glade Mø fremiled'

At favne ham, dog jeg beskeden bad
Den spæde Hitting ei sin Søvn at røve
Og til han vaagnede, med mig at tøve.

Snart

Snart jeg til Orde tog med kjelen Stemme
 Som tit til Bluesfærds bange Hvidsten svandt:
 "Hvad maae dog ei et saligt Par fornemme
 Naar saa de skue deres Elskovs Pant!
 Jeg Jorden samt dens Daarskab skulde glemme
 Og aldrig ændse dens høitpriste Tant,
 Hvis jeg saaledes hos en yndig Mage
 I Diesyn min Afkom kunde tage."

Med Omhed hendes Blik paa Noret ruer,
 Min Stemme smelter til petrarchisk Sang:
 Med ske Forundring Møen mig beskuer
 Og vante Gjord nu synes hende trang;
 Snart hendes Kind i Bluesfærds Purpur luer,
 I Barmens Løn hun sukker mangengang —
 "O lad mig, om jeg vidste dig at røre,
 O lad mig, Hulde, dig som Brud hjemføre!"

Gømsfru'lighedens bange Suk hun drager
 Og himmelsk blussende, kun stammer: Ven!
 Ved Aftenrødens sidste Glimt jeg tager
 Den mødte Haand og henrykt trykker den.
 "O Feskdag, fremfor alle andre fager,
 Vær Nattens Vidne før du svinder hen!"
 Snart skued' vi med fælleds, navnløs Glæde
 Sædt slumret ind som hiin, vor egen Spæde.
 Schack Staffeldt.

S v a n e s a n g.

Du Glæden, svage Dødelige,
 Som Læsten flye,
 Thi Savn og Nag fra Plagers Rige
 Gens grumme tye:
 Forgjæves du for dem dig dølger
 I Vitteds Løn;
 Til Midnats Stjernebarm forfølger
 De Jordens Søn.

Med Mindes-Taarer maae jeg bøde
 Hver Glæde af:
 O Skjebne, er da Fryd en Brøde
 Og Gavn dens Straf?
 Hvi blev ei heller Nutids Fængsel
 Dybt under dem
 Som hoo med Minde og med Længsel,
 Mit trange Hjem!

Hvad med olympisk Lyst mig trylled',
 Nev Tiden bort:
 Jeg staaer i Sorgens Flor indhyllet
 Ved Fortids Port.
 Forsvundne Fryd, o vend tilbage!
 Saa raaber jeg: — —
 Men af! min længselfulde Klage
 Bønhøres ei.

Jeg af mit Hjertes Skjønne Eie
 Kun Mindet har,
 Og jamrer høit paa Tabet's Veie:
 Jeg var! jeg var!
 Til, seene Død, til at udklække
 Min fangne Aand!
 Til, stumme Fortid, mig at række
 Din mørke Haand!

Jeg skal ei bære naar du tager
 Mig i din Favn,
 Skjøndt Hædern ei i Sarcophager
 Indskjær mit Navn.
 Kun een er Døden som mig savner
 I kolde Slør,
 Men i hvert Nu hvori jeg savner,
 Jeg ogsaa døer.

Og at selv Mindet ei skal blotte

Den Svundnes Spor,

O bær ham til din sidste Grotte

Hvor Glemsel boer!

Lad ei hans Navn og Billed' røve

I Lysets Rom:

Han andre ei den Fred vil røve

Han trygler om!

Schack Staffeldt.

Hym:

H y m n e

til

F e b r u a r,

paa en Fødselsfest.

Ej Flora med duftende Blomster har strøet
 Din Vej over Enge og Dale,
 Og ej Philomela henrykkende sødt
 Omluller din natlige Dvale.

Ej Phæbus opildner dit kiølige Skjød
 Med livsvangre qvægende Lue;
 Som oftest han knap bag et Slør dig tilbød
 Sit straalende Ansyn at skue,

Ar.

Krønkede Ceres ej heller din Vei
 Beplyder med gyldene Dyrger;
 Den lystige frydende Bacchus dig ej
 Med nymodne Druer omslynger.

Kun simpel og hvid — thi af Sne er din Dragt;
 Kun Perler af Gis den omsunkle;
 Og blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
 De fleste dig synes fordunkle.

Og dog, Februar! Af os alle, som her
 Du frydelig vinkede sammen,
 Fortrinligen skøn, og velkommen, og kjær,
 Du hyldest med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Ambra, ej Høstdagens Guld
 Du bød vore Øjne betragte,
 Men o en Veninde saa yndig og huld
 Du for vore Hjerter frembragte.

Og Venfkab, og Ynde, og Fromhed saa blid,
 Og alle elskværdige Nyder,
 Du stifted en Fæst; og paa den du os hid
 Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hylbning modtag;
 Saa frydelig vi den frembære.
 Skjøn, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
 Hvert Aar os din Fæsttag skal være!

Den yndige Datter — velsignet og glad
 Hun leve, hun leve, hun leve!
 Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o lad
 Lyksalighed stedse omsvæve.

C. Pram.

For:

Forſkjellig Smag i Kjerlighed.

Om hver en troe Hyrde nu ſmukt ſagde ſandt,
 Hvad førſt hos ſin Skjønne meeſt dejligt han
 fandt,

Hvad egentlig det var, han indtoges af,
 Og det, ſom hans Frihed ſit Vanesaar gav,
 Kort ſagt, hvad han ſkued' med ſørſte Behag,
 Da vilde man ſee den forſkjelligſte Smag.

Et tykt og et langt og et ſilkeblødt Haar
 Er Skyld i min Qvide, A rigtigt tilſtaaer.
 B ſiger: den Vandebuſk, ſom var at ſee,
 Som tuſind Agather henkaſted' paa Sne.
 En C's ømme Hjerte blev hængende i
 De yndige Stropper, ſom Nakken lod fri.

D satte sin Frihed saa jammerlig til
 For to brune Øjne, der sprudede Ild;
 Smedens E hentede Lidelsen sin
 Udaf et Par, liget Kjøbenhavns Porcelæn;
 Et mørkegraat, snaksomt og smilende Par
 For elskende F en sand Suglelim var.

For sukkende G var et skjønt Djenbryn
 Et tryllende, seirende, vindende Syn.
 Da sort, reent og høit tvende Buer der stod,
 Den steenhaarde H sig dog opløds lod.
 Dog Mange et Par uden Fare har seet
 Som selv alt for Elskende drages i Gæt.

En hvid, hvælvet Pande blid, aaben og fri,
 Den arme I's Øjekast tumledes i.
 Hans flakkende Blik snubled' saa strax i dens Sne,
 Som Fluer kan drukne i Melk eller Thee,
 Men er Vandet lav, da den Skuende kan
 Betids nok og sikkert sig flygte i Land.

Den Næse, den Kierligheds sande Bogspryd,
 Er Marsag i K's lange sorgbanded' Fryd.
 Den lodrette Grædse en L overvandt,
 O M i en romersk sin Frihed's Grav fandt.
 Den Stumpede hisset en Sultan indtog,
 Som mægtig Magnet vor N flur til sig drog.

Paa blodrig, paa purpurrød Kirsebærmund,
 O raged' een Dag med sit Hjerte paa Grund.
 To favre Korallestær, runde og smaae,
 Fribytteren P tilsidst strandede paa,
 Mens Q en lang, bred Mund kun hovede bedst,
 Hvor han kunde kysse i Øst og i Vest.

I Purpurportal var, saa hvide som Sne,
 En Mængde smaae Elfenbeens Tænder at see,
 Der hver Gang, den Deilige Munden oplod,
 I smukkeste Parade i dobbelt Rad stod.
 Men R, da de Karle Du skuede bedst,
 Dit Hjerte hos H y m e n blev sat i Arrest.

De Roser, som paa en rund Liliebeed groer,
 Dem Skjoldfri Blufærdighed bringer i Flor,
 Den stakkels S ogsaa fortrylledes af,
 Mens Du, skjelmste T, fandt for tidlig Din Grav
 I een af de Grøfter, som Amor har brugt
 Til Badehuus, den har Dit Hjerte opslugt.

Som Helicon, treksløstet Hage tog U,
 Og V kommer nydeligt Dre ihu.
 En Hals af hvidt Bør, med sort Silkesnoer,
 En W, denne Kjender udpeged' sit Noer.
 Og kort sagt: der aldrig en Yndighed var,
 Den jo sine varme Tilbedere har.

Men heldigst og meest at misunde er den,
 Som lod sig af tryllende Heelt rive hen.
 Det samlede Ynde er efter hans Smag;
 Det hele Ensemble ham giver Behag,
 Hvor ikke han hylder een Skjønhed i sær,
 Men Summa Summarum Elskværdighed er.

Det

Det Ene da tjener det Andet til Pryd;
 Han finder bestandigt og overalt Fryd;
 Hans Elskede lig en frisk Blomsterkrands er,
 Hvori han hver Morgen ny Yndighed seer.
 Han trylles, han trækkes, han fæstes hver Dag,
 Og leer af de andres forskellige Smag.

Lode.

Epis

Epilog ved en Benefice.

Saa tidt, naar ene Pligten kaldte,
 Jeg længselsfuld de sene Timer talte,
 Til endelig den sidste slog,
 Og Musen i sit Tempel Søde tog:
 Da ilede jeg hen at efter Wyne tale
 Retskaffenheds og Vrens Sag;
 Skiondt Daarlighed og Laster at afmale
 Blev meget tiere mit Fag.
 Men begge Slags-i Livets Scene findes;
 Kun, sidste vi langt mere hyppig see;
 Dog noget der for Dyden stedse vindes,
 Ved Ruffet Ondskab at belee.
 Et Bifalds Smil iblandt af Eder skienkte
 Mig livnende Opmuntring og den Tiid
 Jeg mig saa fro imøde tænkte,
 Da mulig, ved min Øvelse og Fliid,

Jeg

Jeg mindre Eders Gunst uværdig maatte blive,
 Dybt føler jeg min Afmagt vel endnu;
 Men veed I komme vil ihu,
 Man selv sig Kunsten kan, kun ej Talentet give.
 I værdige med Edelsmodighed
 Mit ringe Pund i Aften at belønne;
 Min hele Siæl den skal paaskionne,
 Til Livets Forhæng falder ned.

T. C. Bruun.

A n a k r e o n.

En Fortælling i tre Sange.

Første Sang.

Indviet til hver munter Ungdomsleeg,
Til Bacchi Fester og til Amors Lue,
Et Slot paa havombruste Samos steeg
Bidtglmrende mod Himlens Saphirbue.
Dets høje Tinding, funklende af Guld,
Paa hvide, runde Marmorstøtter hvilede,
Og bag det Marker laae, hvor Ceres huld
Fra lyse, grønne, tætte Agre smilte,
Og hvor Pomona Vandrerens indbød,

At quæge sig i dybe Lundes Skjød.
 Fortryllet stirred' her det glade Dje
 Ud over Havets sølvblaa Slette hen
 Mod dine blide Kyster, Jonien,
 Og dvælte hist paa Skovbefrandste Høje,
 Hvorfra et sølvklart Væld i rige Dal
 Blandt Roser gjød sit rullende Chrystal.

Naar Elskovs Stjerne ned fra Himlen
 smilte,

Hiin Musers, Amors og Kariters Ben,
 Anakreon, sin Lyra greb og hen
 Til dette Slot paa Elskovs Vinger iilte.
 Her boed' Lydia, hvis Priis gjenklang
 Fra Skovens Løvsal, Markens Blomstertroner,
 I myrtekrandste Lyras sømme Toner
 Og i henrykte Skjaldes kjæle Sang.
 O, aldrig havde Amor nogensinde
 Frembragt saa tryllende en Huldgubinde.
 Liig Flora straalte hun i Ungdoms Glæde,

Og

Og Terpsicore liig i Kjededands
 Hun høi og rank og let og munter svæved'.
 Liig Hebes smilte Rosenkinden mild,
 I Djet gløded' Afrodites Ild,
 Paa Læberne Sireners Vellyd bæved',
 Og hendes Ord, som Gratiernes hulde,
 Bessæledes af Musers Bid og Aand.
 I sine Lænker, disse Blomsterbaand,
 Hun Helte, Vise, Konger fængslet skulde.

Anakreon, hvis Hjerte dannet var
 Til dybt at føle Yndets blide Vælde,
 Anakreon, som Elskovs Ild bessæl'de,
 Den smilende Karites Lænker bar.
 Hun fængslede hans Følelser, hans Tanker.
 Han hende saae, naar i Begejstrings Stund
 Han irred snart i labyrinthiske Lund
 Og snart imellem Bjergets grønne Ranker,
 Og lærte ved Naturens Moderbryst
 At male Kjærligheds og Venskabs Lyst.

Og naar i Pigers favre Kreds han hæved,
 Sin Sølværøst til Lyrens sømme Klang,
 Og smelted' deres Varm ved Elskovs Sang,
 Hans Tanker frøe hans Lydia omsvæved'.
 Naar venligt Dje hist en Himmel liig
 Og Rinden her liig Skjefrie Morgenrøde
 Ham smilte huldt og tryllende imøde,
 Han hendes Blik og Smil gjenkaldte sig.
 Og tit, naar rundt om ham, med Roser fronte,
 Ved blinkende Pokal hans Venner sad,
 Og spøgende han sang hvert Hjerter glad,
 Og Bacchi Priis fra alle Læber tonte,
 Et Suk, som fra hans kjæle Varm opsteeg,
 Fra muntert Lag til Lydia sig sneeg.

Kold var hun mod den Ild, hvoraf han
 brændte.

Den vorte, som det gjerne seer, derved.
 Men skjøndt hun til hans Suk ei Øret vendte,
 Forsvandt dog ei hans Haab, hans Munterhed.

Han

Han elsked' vel, men var ei af de Daarer,
 Der svømme hen i melankolske Taarer.
 Hans Elskovs Lue som hans Sjæl var blid,
 Og næret i Karitets Rosenlunde,
 Hans Phantasie ham ængsted' ingentid
 Med vilde, mørke Billeder, som kunde
 Forjage hiint for Glæden aabne Sind,
 Hvorved han, selv da Sølvhaar I'gen pryded',
 Traad jublende i Dandsens Chorre ind
 Og Ungdoms Fester ved sin Lyra fryded.

"O, tænkte han, "bliv kun at heile ved;
 "Men fremfor alt du blid og munter være!
 "Hvad nytter det at lade Sorg hentære
 "Sin Ungdoms Kraft? Nei, om Opmærksomhed,
 "Et venligt Djekast og glade Miner
 "Udrette meer end gusten Sorg og Harm.
 "Din Slut, som kold i Dag forbi dig triner,
 "Maaskee i Morgen flyver i din Arm."

Naar

Naar Maanen ned fra Himlens Hval-
ving smilte,

Han da til elsket Piges Vaaning iilte.
Paa hendes Dør han friske Roser hang
Og hendes Ynders hulde Magt besang,
Og Kildrede sin Elskovs stærke Lue,
Og om et Smil, et Kys, et Favntag bad.
Saa under Himlens stjerneklare Bue
Ved hendes Dør en Foraarsnat han sad
I Lye af Bøge, Nattergales Troner,
Og sang til frandsæt Lyras kjæle Toner:

Nattens sorte Mulm omgav
Skov og Ager, Bjerg og Slette.
Taust var alt paa Land og Hav;
Jordens Skarer slumred' trætte.
Som jeg da til næste Dag
Kraft i Søvnens Arme sanked',
Vaagned jeg med Gæt, det banked
Højt paa Døren Slag i Slag.

Bred

Vred jeg raabte: "Hvo er du,
Som af søde Søvn mig vækker."

Mildt en Nøst mig svarte nu:

"Åk, et Barn, som Mulmet frækker.

"Slukt er Maanens blide Skin,

"Regnen fyller, Stormen hviner;

"See jeg til din Dør hentriner

"Vaad og kold; O, luk mig ind!"

Lys jeg tændte, lukte op,

Ind jeg saae et Barn at trine,

Yndig som en Rosenknop,

Med forfærist Smil og Mine.

Binger havde han og bar

Gylde Røgger, gylden Due.

Åk den Gud, som Elskovs Due

Tænder i vor Barm, det var.

Jeg til varme Arnested
 Venligt trøstende ham bragde,
 Tog ham paa mit Skjød og vred
 Vandet af hans Haar og lagde
 Huldt hans frosne Haand i min,
 Som af Medynks Varme brændte.
 Djets Jld tilbagevendte,
 Rød blev atter blege Kind.

Nu han bad med søde Ord:
 "Ven, O, see min vaade Bue!
 "Ak, jeg frygter, at dens Snor,
 "Slap af Regnen, ei vil due.
 "Kjære, lad mig prøve den!"
 Hurtig han sin Bue spændte,
 Pilen mod min Varm han vendte,
 I mit Hjerte fløi den hen.

Leende han sagde nu:

"Glød dig med mig! See, min Bue

"Sikkert rammer, saaret du

"Brænder alt af Elskovs Lue."

Sandt han talte. Dmt for dig,

Lydia, mit Hjerte brænder.

Und en Ild, du selv antænder!

Huldt du smile ned til mig *).

Han taug, og nu med Bredens mørke

Blikke

En væbnet Yngling mod ham traadte frem.

"Hvo er du," sagde han, "som frygter ikke

"At nærme dig til den Karites Hjem,

"For hvem af fyrigst Kjerlighed jeg brænder?"

"Nu, Elskovs Ild hun og hos mig antænder,

"Og Amor, Freds og Glæders milde Gud,

"Til

*) Denne Sang er en frie Oversættelse af Anacreons 3 Ode.

"Tilstaaer os alle lige Ret at vinde
 "Bed Overtalelse den Huldgubinde,
 "Man ønsker at udkaare sig til Brud."

"Et Sværdets Ret afgjør Rivalers Trætte.
 "Saa fordom Blod omflød Scamanders Slette
 "Og stolte Ilion, i Aske lagt,
 "Et evigt Minde blev om Elskovs Magt,
 "Da Helte frem i Baabens Torden strede
 "Og om den yndige Helena strede.
 "Skjøn som Helena er min Lydia,
 "En Tvekamp vi om hende prøve da!"

"O, vore Fædre vare lidet kloge,
 "At for en Piges Skyld i Kamp de droge
 "Til fjerne Kyster over vilde Hav.
 "Skal Elskovs Ild liig Mordbrandsfakler brænde
 "Fortærende og Tvedragts Luer tænde?
 "Skal Livets Moder vorde Livets Grav?
 "Nei, rose, hvo, som vil, kun vore Fædre,
 "Men

"Men tænke mere viist og handle bedre
 "Vil vi, som leve i en gylde Tid,
 "Hvor mindre Noes det er at døe i Strid,
 "End ved hver Fredens Kunst sit Land at hædre."

Den anden fik ei Tid at svare ham;
 Thi rædsomt Bulder de med Gæt fornam.
 De Døren aabnet saae og saae en Skare
 Af Slaver frem mod dem med Knipler fare.
 Foran dem treen en Mand, der talte saa:

"Hvad Vokker lure I om Nattetider
 "Liig Speidere omkring mit Huus? Jeg lider
 "Sligt Væsen ei; thi det I vide maae,
 "At Lydia, trods alle friske Fyre,
 "I Egtestandens Havn med mig skal styre.
 "Jeg beder Eder derfor, at I gaae,
 "Men hvis I ikke gjøre, som jeg beder,
 "Med braadne Pander hjem jeg sender Eder."

Anakreons Discipel, Maso, har
 Os sagt, hvad sikkert alle med ham mene:
 "Til i den muntre Amors Leir at tjene
 "En Krøbling altid ilde fikket var.
 "En General ei mere raske Gutter
 "Forlanger, end de favre, kjæle Slutter. *)"
 Saaledes tænkte ogsaa disse To,
 Og hver til Sit begav sig da til Roe.

*) Quos petiere duces annos in Milite forti,
 Hos petit in focio bella puella toro.
 Amorum, Lib. 1 Eleg. 9.

Anden Sang.

Anakreon var alt for viis og froe,
 Til at ham Andres Næsen kunde røve
 Vor Klodes største Gode, Hjertets Roe.
 Den sære Hændelse, han maatte prøve
 Ved elsket Piges Dør, ham ei ned slog.
 Og farlig den Person var heller ikke,
 Som ham og truende Rival bortjog.
 En ægte Faun i Tale, Miner, Blikke
 Og Væsen, han just ikke fikket var
 Til unge Pigehjerter at indtage.
 Gik han saa nydelig en Slut til Mage,
 Han sikkert snart Aftærons Krone bar.
 Ved Vagt at holde om den favre Pige
 Han viiste just, han ei paa hende leed,
 Men frygted', at ved første Reilighed
 Hun med en Elsker vilde sig bortsnige.
 Heel rolig sov Anakreon da ind,

Og alt, da Morgenrødens første Skin
 Paa Bjergets Top og Skovens Kroner bæved',
 Han munter sig af bløde Leje hæved',
 Og siddende i grønlighvælvet Gang
 Til Lyren han istemte denne Sang:

Blandt spægende Bacchi Chore at træde
 I hvirvlende Jubeldands er min Glæde,
 Og gjerne blandt muntre Venner jeg slaaer
 Min Lyra ved rødligt perlende Beger,
 Men O, naar, bekrandst om salvede Haar
 Med duftende Hyacinter, jeg leger
 Med venlige Glutter, omfavnet og kyst,
 En Himmel udspender mit soulmende Bryst.

Misundelsens Gift, som martrende brænder
 I fredløse Barm, mit Hjerte ei kjender,
 Og trættekjær Tunges Pile jeg flyer,
 Og naar jeg i Dands med Gratier træder

Til

Til Strengenes Klang, den Bildmand jeg
 Kyer,
 Som, føleløs for de blidere Glæder,
 Lær nyde ved Gjestebud stormende Riv.
 O, lader os elske et fredeligt Liv *).

"O," sagde han, "gid min Philosophie
 "Dog over alle Hjerter seire kunde!
 "Da Iversygens vilde Raserie
 "Med Blod ei farved' Amors Myrtelunde,
 "Og Vold ei i hans blide Tempel stod
 "Og raslede med Despotismens Kjæder,
 "Og Mid ei sine Slinger hvísle lod,
 "For at forgifte Elskovs Himmelglæder.
 "Nei, froe hvert Hierte var og trygt hvert Fjed
 "Og Amors Helligdom for alle aaben.
 "Man vel om favre Vigers Hjerter streed,
 "Men kun med Omheds vennehuske Vaaben.

"Ad

*) Denne Sang er ligeledes en frie Oversættelse
 af Anakreon's 42 Ode.

"Ad Rosenstier svævede man hen,
 "Og viden Jord var et Elysien.
 "Men Styrkens Ret og Guldets Almagt gjælde
 "Selv der, hvor Hjerterne bør være frie.
 "Åh, sukkende i evigt Slaverie
 "Saa mange Piger Bemodstaarer fælde.
 "Men du ei sukke skal, min Lydia;
 "Jeg modig bryde skal din Trældomslænke.
 "O, gid du, ved min Omhed bøjet, da
 "Mig vilde smilende dit Hjerte skænke!

Saaledes talte, til Marmorflottet hen
 Han iilde, for sin Vige at opsoge,
 Og under hendes Vindue igjen
 Han stod i Skyggen af de samme Bøge.
 En Ræsten høstes i det nære Krat,
 Og glad han vendte sig, i Haab at se
 Den Glut, som hos ham tændte Elskovs Lue,
 Men saae den Yngling, som den sidste Nat
 Til blodig Kamp opfordred ham, fremtrine;
 Dog var hans Dje mildt og huld hans Mine.

"Hvor

"Hvor glad er jeg, at jeg dig møder her,"
 Udbrød han; "hid jeg kommer for at bede
 "Dig glemme, at i Nat mod dig mit Sverd
 "Jeg vilde løfte i affindig Brede.
 "Tilgiv mig!"

"Min Tilgivelse du har.
 "Mit Hjerte aldrig Nag til nogen bar.
 "Det er vel sandt, vi to Rivaler ere
 "Men gjerne dog vi Venner kunne være.
 "Min Haand jeg rækker dig til Venſkabs Pandt.
 "Din Haand mig giv! Hvad hedder du?"

"Eleanth.
 "See her min Haand! hvor det mit Hjerte
 fryder,
 "At mig Anakreon ſit Venſkab byder.
 "Men hør et Raad, ſom er os begge godt!
 "Hviſ begge altid vi til dette Slot
 "Paa ſamme Tid ved Stjerners Glimt os ſnige,

"At tale med den skønne Lydia,
 "Den ene kun den anden hindrer da,
 "Hinandens verelviis vi Pladsen vige,
 "At frit vi tolke kan den hulde Pige
 "Vor Elskovs Ild. Hveranden Nat er din,
 "Og lad hveranden Nat da være min.
 "Derved vi forebygge voldsom Trætte
 "Den, som at vinde Hjerter bedst forstaaer,
 "Vil seire."

"Nu! Jeg denne Pagt indgaaer."

"Men mig tilhører første Nat med Rette;
 "Thi det var mig, som dette Raad opfandt."

"Vel, første Nat er din."

Nu gif Cleanth.

Anakreon allene blev tilbage.

I tykke Krat det raslede igien,

Og Slottets Herre, Dolon, med en Drage

Af gammel Somfrue vandred' mod ham hen.

Han

Han saae, at denne Mand var just den samme,
 Der sidste Nat Cleanth og ham bortjog,
 Og fra sin Plads han hurtig Flugten tog
 Og skjulte sig bag bredden Bøgestamme;
 Thi ingentid han var for Klammerie,
 Og sikkert giver du ham Ret heri.
 Smidstertid de smukke To henvandre
 Til tætomskygget Plads, som han forlod.
 Ei vidende, at tæt bag dem han stod,
 Fortroligen de talte med hverandre.

"Her," sagde Slottets Herre, "var det da
 "Cleanth i Dag den kydske Lydia,
 "Bed Glimtet af den første Morgenrøde,
 "Omsavnede."

"Ja, just paa dette Sted,"
 Var Pigens Svar. "Jeg stod jo selv derved,
 "Og de i Nat igjen hverandre møde
 "Paa samme Plet."

"Og fattig selv vil hun
 "Med fattig Elsker flye fra Riigdoms Volig?
 "Olig Daarlighed mig næsten er utrolig."

"Dog vil det skee i næste Midnatsstund,
 "Naar Alt i Søvnens bløde Arme hviler,
 "Til hendes Fyr jeg slipper hende ud.
 "Og nok saa glad hun da med ham bortiler,
 "At blive i et andet Land hans Brud.
 "En liden Baad ved Kysten ligger rede,
 "Som hen til Jonien skal bringe dem.
 "Derfra de videre vil reise frem,
 "Hvorhen dem Elskovs Gud og Lykken lede."

"Nu flye kun, smukke Par! Langt mere vil
 "Mig hjælpe Eders Flugt, end hidindtil
 "Jeg vandt ved Bønner, Trudsler, Magt og
 Gaver.

"Lidt Klæder Lydia jo med sig haver?"

"En

"En liden Byldt."

"Besan! Behandlg ind

"Imellem Tøjet vikle du et Skrin

"Med gyldne Smykker fyldt og Edelskene!

"Men overraskes skulde de af mig,

"Naar froe til Havets Bred de nærme sig

"Og allerede sig i Tryghed mene.

"Da sigter jeg Cleanth for Tyverie,

"Og Lydia allene kan befrie

"Ham fra hans haarde Straf, ved mig at
"ægte.

"Har hun Cleanth det allermindste kjær,

"Hun ikke vover mig sin Haand at nægte.

"Troer du, at denne List ei sikker er?"

"O, var min Løn kun stor, som ingensunde
"Din List staaer feil, o Dolon."

"Aldrig kunde

"Jeg lide Midskheds stygge Last. Du faaer

"Af

"Af mig din Frihed og en landlig Gaard
 "Den Dag, da jeg i Egtesengen stiger
 "Med den Elskværdigste blandt Samos's Piger."

De atter glf. Anakreon nu saae,
 At om endogsaa der han vilde staae
 Til sorte Nat, hans Pige ei nedsendte
 Til ham et venligt Blik; han hjem da vendte,
 Ei med Fortvivlelse og ei med Harm,
 Saa stygge Følelser han ikke kjendte,
 Men Bemod tronte i hans sømme Barm.

F r e d i e S a n g.

Unakreon urolig gik allene
 I Lye af høje, tætte Lindegrene,
 Der bredte melancholske Skygger ud
 Om ham lig hine, der hans Sjæl omflørte,
 Philosophie og Elskovs blinde Gud
 En liden Krig i Hjertet sammen førte.
 Man veed, at sjælden eenes disse To,
 Og vel det gaaer, naar end i Strid de ere.
 Man tit har seet Forstanden desertere,
 Naar Pigers Smile røve Hjertets Roe.

"Hør," sagde Elskovs Gud til ham, "for:
 svunden

"Er nu din Fryd; men O, du trøste dig!
 "Min List et sikkert Middel har udfunden,
 "Hvorved du end kan vorde lykkelig.
 "Eleanth, som Venskab dig tilsvøer, ved Gviig
 "Dig overtalte dog til sig at give

"Det

"Det Lefte, at den næste Nat du ei
 "Vil styre til din Piges Hjem din Vei.
 "Hold nu dit Ord; det vil din Lykke blive.
 "At frie Cleanth fra Skjændsel og fra Baand,
 "Hun Slottets Herre love vil sin Haand;
 "Men derpaa du som Frier skal fremtræde.
 "Du jo en Yndling er af Polykrat,
 "Som hersker mægtig over Samos's Stat.
 "Din Bøn han understøtte vil med Glæde,
 "Og froe vil hun henslyve til din Varm,
 "For at udrive sig af Dolons Arm."

Men viis og blid Philosophien nu
 Ham saa tiltalte: "Grusom kunde du
 "Da ville saare den, som du tilbeder?
 "See, Lydia Cleanth sit Hjerte gav.
 "Hun trods hver Fare over Land og Hav
 "Vil flygte bort med ham til fjerne Steder.
 "Saa ømt, saa troe hun elsker ham, at vant
 "Til Overflod hun dog med sin Cleanth

"Fra

“Fra Rigdoms gyldne Marmorborg vil flytte

“Med Glæde hen til Armods trange Hytte.

“Og kunde du da vel med Tigersjæl

“Den Hulde fra sin Elstes Hjerte rive?

“Ne, vil du hendes Glæders Morder blive?

“Nei, søg din Fryd i din Tilbedtes Hæld!

“Den List, som Dolon pønser paa mod hende,

“Til hendes Gavn du snildeligen vende!

“Tro mig, du vil just vinde selv derved.

“J sig et bundløst Væld af Salighed

“Har den, som fremmer Brødres Hæld og Glæde.

“Hvis med en kold og sammenkrummet Sjæl

“Vi eene føle ved vort eget Vel,

“J snever Kreds af Nydelse vi træde.

“Men hvis hver Skabnings Fryd er ogsaa vor,

“Den Kreds af Nydelse, som os henrive,

“Er som umaalelige Verden stor.

“Vort Glæders Væld ei kan udtørret blive.

“Lig Lysets Strøm, det ruller evig fort.

“Du i dets milde Straalehav dig sænke

“Og

“Og føle, det er sødt, ei cene stort,
 “Ved eget Offer Andre Fryd at skjænke!”

Philosophiens Raad vor Digter lød.
 Den let hans vennefulde Hjerter rørte;
 Thi han dets Gjenlyd i dens Tale hørte.
 I Kjerlighedens og Naturens Skjød
 Han tidlig dannet var, den Lykkelige!
 Thi ei man da, blandt Qvarter muret ind,
 Forglemte i Naturens Bog at lige,
 Og ikke da forvorpent Munkesind
 Med Tyrannie af Unglingen begjerte,
 At, uden Sandser, uden følsomt Hjerter,
 Han skulde være kold imod den Lyst,
 Hvis Attraae flammer mægtig i hvert Bryst.

Det var det for Anakreon at finde
 Et lille sikkert Puds, ved hvilket han
 Behendig kunde vende Dolons Plan
 Til Fordeel for sin elskte Huldgudinde.

Det

Det traf sig just, at han den næste Nat
 Til muntert Lag var budt af Polykrat;
 Thi denne Fyrste, skjøndt i Kampens Torden
 Et Lyn, dog agtede hver Musers Ven.
 Da Aftenkumringen omhylte Jorden,
 Til Polykrat vor Digter tilte hen.
 Hos ham de Vittigste paa Samos vare,
 En lille men tillige udsøgt Skare;
 Thi helst han sad imellem flige Mænd,
 Naar Hvilens Stund til Nydelse ham vinked'.

Man satte sig om begerkrandsat Bord,
 Hvor Thierviin i Guldpokaler blinked'.
 I Rosendragt et Afroditechor,
 Hvis Miners Venlighed til Fryd besjælte,
 Hvis Blikke kunde Mormorhjerter smelte,
 Hvis Læbers hulde Smil til Kys indbød,
 I blomsterkrandsede Begre Vinen gjød
 Og mildt dem til de muntre Gjester rakte.
 Et andet Pigechor, som Lyren slog

Og blide, velskfulde Toner drog
 Af lydiske Fløite, Elskovs Længsler vakte
 Og Haabets Himmel gjød i deres Bryst
 Og hvirvlede dem hen i Jubellyst.

Du gjetter let, at ei vor Digter glemte
 Ved sit Talent at livne Festens Fryd.
 Til Lyrens Toner og til Fløitens Lyd
 Han denne Sang til Evans Priis istemte:

Froe vi Begrene tømme ud!
 Mens vi drikke, vor muntre Vise
 Druens viinsørbekrandske Gud,
 Glædens spøgende Fader prise!
 Han i Vaarsolens blide Glands
 Leder Chorene frem i Dands.
 Det hans venlige Hjerter fryder,
 Naar til Strengelsees Sangen lyder.

Han

Han som Amor er skøn og mild ;
 Han hver blomstrende Mæe henrykker.
 Elskovs Dronning med Omheds Jld
 Til sin Eliebarm ham trykker.
 Han et smilende Døttrepar,
 Fryd og Venskab, med hende har.
 Fulgt af dem til hvert Lag han iler ;
 Sorgen slumrer og Hadet hviler.

See en Skare af Gratier
 Os den frydende Nektar bringer ;
 Men Bekymringers sorte Hær
 Alt er flygtet paa Stormens Vinger,
 Tag da Begret med sorgfrie Aand
 Af de venlige Slutters Haand.
 Er der Griller endnu tilbage,
 Lad en Ruus dem paa Flugten jage.

Daare,

Daare, som for at sanke Guld
 Vil hengræmme din Ungdoms Alder,
 Nyd den Stund, som dig smiler huld!
 Døden alt dig maaskee bortfalder
 Næste Stund, og hvad nytter vel
 Da dit Guld dig, o Sorgens Træl?
 Hver Bekymring du viis inddyffe,
 Tømme Begret og Piger kysse!

Saa vi nyde vor Foraarsstund.
 Vi med Myrter vor Iffe krandsse,
 Røve Kys fra de Skjønnes Mund,
 Drikke Viin og med Piger dandse.
 Tømmer Begret, o Venner, ud!
 Druens viinløvbekrandsse Gud,
 Glædens spøgende Fader prise
 Høit til Lyren vor muntre Vise *).

Saa

*) Denne Drikkevise er en frie Oversættelse af
 Anakreon's 41 Dde.

Saaledes sang Anakreon og stemte
 Derved til dobbelt Glæde Polykrat.
 Han alle Kronens tunge Sorger glemte;
 Til Fryd han eene vied' denne Nat.
 Man skæmtede og sang og drak og dandste
 Med hine vakre Piger, som bekrandste
 Med Glædens Roser om de brune Haar,
 Og blomstrende i Ungdoms favre Vaar,
 De muntre Gjester Begret venligt bøde
 Med Smile, som i Hjertet Vellyst gjøde.

Men see, alt Midnatstimen nærmed sig,
 Anakreon til Polykrat nu sagde:
 "Til mange Glædesfester du mig bragde,
 "Tillad, at jeg engang maa skænke dig
 "En liden Fest, som vil dit Hjerte fryde!
 "Følg med, din Gang du ikke vil fortryde,
 "Og kommer, kjære Venner, ogsaa med!"

"Det

"Det vil vi," svarte Polykrat; "jeg veed"
 "Os spægende Anakreon ei gjækker,
 "Naar han en Glædesfest os love vil.
 "Veiled os, vi dig følge; men see til,
 "Du og det Haab opfylder, du opvækker;
 "Ehi noget sjældent vente vi af dig."

De ud af gyldne Slot nu skyndte sig.
 Anakreon igjennem Blomsterdale
 Dem førte til det Sund, der ruller hen
 Forbi det yndefulde Jonien.
 Hvo kan det synderlige Optrin male,
 Som her vort Selskab fik at see? Cleanth,
 Som til at give tabt var ikke vant,
 Ved Hjælp af sine Vaadsfolk tappert sloges
 Med Dolon og hans hele Slavehær.
 Her To ved hviden Strandbred laae og droges,
 Og Ræfestyrvære en anden der
 Uddeelte verelviis til hele Trende,
 Og hisset tvang Cleanth med draget Sværd

En

En liden Trop til sig paa Flugt at vende.
 Men det af alle Dolon sælsomst gif.
 En haandfast Karl i Haarene ham fik
 Og oven paa den gamle Hex, vi kjende
 Af anden Sang, han kastede ham ned.
 Paa Marken tumledes han nu med hende;
 Thi i Forvirrelse og Vengstlighed
 Op til hans Hjerte hun saa tæt sig klynged',
 Som om hun var hans egen kjære Liv,
 Og Armene hun rundt omkring hans Liv
 Saa fast, saa ømt, saa inderligen stynget',
 At altid, naar han vilde reise sig,
 I bløde Græs hun atter ham nedtynget'.

Kun een var ørkesløs i denne Krig;
 Det var den fagre Lydia. Aleene
 Hun stod i Skyggen af et Kontraæs Grene,
 Som om et venligt Skjul hun søgte der,
 Og saae urolig hen mod Kampens Slette.

"Ei," sagde Polykrat, "Hvad er vel dette?
 "Et heelt fortvivlet Slag jo føres her!
 "Trods Saar og Blod de ere end ei trætte.
 "Jeg vide gad, hvorom de friges saa."

"Du hisset seer en yndig Vige staae,"
 Udbrød Anakreon; "det er om hende
 "De slaas. Du høre Sagen selv og ende
 "Ved en retfærdig Dom den hele Krig."

Han nu fortalte Fyrsten Dolons Sviig.
 Men Polykrat de Stridende befalte,
 (I Kampens Ild de ei vort Selskab saae,)
 Hver fredeligen hjem til sit at gaae;
 Og Dolon, Lydia, Cleanth han kaldte
 For sig og talte saa:

"Jeg, Dolon, veed
 "Din smukke Plan. Hvad mener du vil blive
 "Din Straf?

"Af,

"Åk, svarte han, du mig tilgi ve!
 "Jeg uret handlet har; men Kjerlighed,
 "Som leger mægtig selv med Guders Hjerte,
 "Og tit et lidet snedigt Puds dem lærte,
 "Har mig forført. See denne Slut! Hvor blid
 "Og skjøn er hun! Hvis, som i fordom Tid,
 "End Fader Zeus spadseerte om paa Jorden,
 "Han sikkert glemte Trone, Scepter, Torden,
 "Og al sin anden Guddoms herlighed,
 "Og steg som Svane eller Tyr herved.
 "Som fattig Slægtning kom den favre Pige
 "Til mig, da hun var end i hine Aar,
 "Da Elskovs Sukke ei fra Barmen stige,
 "Og fjælent Hjerte ei uroligt slaaer.
 "Hver Dag jeg hendes Ynder saae tiltage,
 "Og ønsked' hende til min Ægtemage.
 "Men see, nu kom Cleanth og spilte mig
 "Det Puds at snappe hende bort for sig.
 "Var jeg nu at fortænke, om jeg vilde
 "Et lidet Puds igjen da spille ham.

"Ved dette Puds jeg ham det ikke ilde
 "Dog meente ; thi Elendighed og Skam
 "Jeg ikke over ham har villet bringe.
 "Ved Snildhed jeg ham eene vilde tvinge
 "At afstaae mig den skønne Lydia,
 "Som jeg i Brudesengen vilde føre."

Nu Dolon taug og Fyrsten sagde da :
 "Jeg har dit Forsvar hørt ; din Dom du høre !
 "Lad Lydia uhindret ægte den ,
 "Som hendes Hjerte kaaret har til Ven !
 "Det Skriin , hvorved du vilde dem besnære,
 "Skal som et lidet Udstyr hendes være.
 "En landlig Gaard den Her du lovet har ,
 "Som nys omfavnede dig saa fortrolig ;
 "Den Gaard du give dette Brudepar !
 "Ei liden være den , og net dens Bolig !
 "Og lader os nu alle være free !
 "Tilbage til min Gjestesal vi vende !
 "Der under Bægges Klang vi disse To

"Hvis

'Hvis hulde Hjerter for hinanden brænde
 "Saa ømt, lykønske vil."

Diddhen de gif.

Paa Vejen Polykrat med venligt Blik
 Sig vendte til Anakreon og sagde:

En Fest du loved' mig, og vel dit Ord
 Du holdt; du i din Gjæld endog mig bragde;
 Thi er en Fest for Kongers Hjerter stor
 Som den, at kunne Andre Hæld berede!
 Og rundt om Tronen Jubelsryd udbrede?

D. Horrebom.

*) Min Hensigt med denne Fortælling er at skildre Anakreons Karakter saaledes, som jeg troer, at den har været, efter det Begreb, som jeg af hans Digte har gjort mig om den. At han har havt hiint blide, godmodige Sindelag, som jeg i Fortællingen giver ham, synes den i anden Sang oversatte Ode at bevise og kan altsaa med Føje antages, da man intet veed om ham, der modsiges denne Foredstilling om hans Karakter.

Skjøn

Skjøn Hedvig.

(Efter Rosengarten.)

Skjøn Hedvig var Benner's og Slægtningers
 Fryd,
 Var ædel ved Fromhed og Skjønhed og Dyd;
 Skjøn Hedvig var yndig og skyldfri og huld,
 Som Lilien farvet af Morgenens Guld.

Der blomstred' i Landet ved selv samme Tid
 En djærvelig Yngling — et Lynild i Strid;
 Om Halsen hans bølgende Lokker nedflød,
 Og straalende Flammer af Djet frembrød.

Blandet Fryd han hensværmed' mangt glædeligt
 Nar,
 Da saae han Skjøn Hedvig med guldblokket Haar;
 Da Ynglingen hurtig om Hjertet blev varm,
 Dog varmere Vigen i Ynglingens Arm.

Om:

Omslynget af Hedevis's kjerlige Arm
 Brat glemte han Glædernes størende Larm;
 For Kjerlighed's Blikke hans Trodsighed veeg,
 Som nyfalden Vaarsnee naar Solen fremsteeg.

Han hvilede, omsvævet af Himmels Lyst,
 I salige Drømme ved Hedevis's Bryst;
 Og Hedevis glemte hver Skygge af Harm
 Ved elskede Ynglings høit bankende Barm.

Nu evige Trostebånd hinanden de svor',
 Dog Engle kun hørte de Elskendes Ord.
 Men — Uvejre paa Himmelen stormede frem,
 Og Modgangens Mærke indhyllede dem.

Thi Kongen ham kaldte til tordnende Kamp,
 Hvor Undergang troner i svovlede Damp —
 Her flirrede Lænker — hist truede Død,
 Dog trofast han haanede Lænker og Død.

Elfen

Elskon Hedvig forfulgtes af Frieres Hær,
 De undte den Hulde ei Noelighed meer.
 De strømmende Taare de randt udi Løn,
 De randt for den Yngling saa trofast, saa Fjøn.

Tre Aar rullede hen mellem Sorrig og Graad,
 Da brudt syntes Kummers og Smerternes
 Braad.

O! Elskov besejrer den truende Død,
 Tidt Skjebnens de skarpeste Pile den brød.

Thi Ynglingen kom og med herlige Aar,
 Med Vre og Hæder han udsmykket var;
 Paa Kjerligheds Vinger med Kjerligheds Lyst
 De fløi mod hinandens høit bankende Dyrst.

Lys Skyer og Vinde! nu Solen gik op —
 Gik gylden og blid for de Elskende op.
 Den skæfulde Kummer for Glæden bortveeg,
 Jo høiere, skønnere Solen fremssteeg.

Al!

Ak! Elskov har Taarer — dog Glæder end fleer,
 De kjæmpe om Hjertet — en broderlig Hær;
 De kjæmpe og synke hinanden i Arm
 Da Glæden den græder — blid smiler da Harm.

Snart fletted' man Myrther til festlige Krands,
Alt øved' sig Pige og Yngling til Dands;
Snart Aft'nen med Natten — den sidste —
steeg ned,
For ahnende Pige den søvnløs hengleed.

Og yndig og stille var Aftenens Stund,
En Nattegal fløited' i eensomme Lund,
De Elskende lytted' til Sangerens Nøst
Med graadblandet Glæde i kjerlige Bryst.

"Hvi banker Dit Hjerte i stigende Varm:

"Ne! svømmer det endnu i veemodig Harm?

"De Taarer, der glindse paa Kinderne her,

"Ne! sig, om af Smerte de udpressed' er?"

"De

"De Taarer, der rulle paa Kinderne ned,
 "Dem skylder Henrykkelse Kjerligheds Fred;
 "Det lyder i Hjertet som Harpernes Klang,
 "Det toner i Sjelen som Sferernes Sang."

"I Kjerligheds Bæger er Vinen saa sød,
 "Jeg græd — og min Taare i Bægeret flød;
 "Nu drikker jeg Vinen og Taarerne med,
 "See! derfor blant Besslyst de Taarer randt ned."

"Jeg mindes den Sorg, som af Skjebnen jeg fik,
 "Da ængstes min Sjæl, og da mørknes mit Blik,
 "Den soelflare Dag var som Midnatten mørk,
 "De blomstrende Egne liig rædsomste Drk."

"Glad vender jeg Øjet fra Jammerens Tid
 "Og skuer en Fremtid saa gylden, saa blid,
 "Seer tusinde Glæder omdandse mit Fjed:
 "O! lær mig at bære den salige Fred."

"Dog

"Dog den, som mig Styrke i Stormene gav,
 "Vil støtte mig kjerlig med venlige Stav.
 "Men — kjølig, du Beste! er Aftenens Stund,
 "Du føre mig hjem fra den grønne Lund."

Vag Skyen nu Fuldmaanen venlig fremsteeg,
 Og Sløret, som gjemte Naturen, bortveeg.
 Hvor glindsede Lunden og Engen saa grøn
 I zittrende Maanelys sølvklar og skjøn.

I dæmrende Maanelys Hedevig gif,
 Da søgte den Yngling sin Elskedes Blik,
 Hun smiled' veemodig — hun smilede mild; —
 Men dæmpet af Taarer var Djnens Bld.

End eengang han forskende skuede hen,
 Men ængstlig hans Blik foer tilbage igjen.
 Det rødmeende Ansyn — af! Rosen forsvandt —
 Han hvidt som det sneehvide Liigklæde fandt.

Det

Det koldt som en Jisregn sig over ham gjød,
 Den Nattergals Fløiten som Gravsang ham lod,
 Af duftende Blomster kun Liiglugt steg frem,
 Med Jittren han førte Skjøn Hedevig hjem.

Og ak! da Skjøn Hedvig paa Leiets sank ned,
 Da rasende Sygdom i Legemet stred.
 Dybt bødied' den halvaabne Rose sin Knop,
 Ei mere af straalende Purpur lyst op.

Nu Midnatten kom. Hendes Kraft den bortveeg,
 Og Sygdommens Flamme fortærende steg.
 Da Morgnen med Roser bekrandsset fremrandt,
 De Roser paa Hedevigs Kinder forsvandt.

"Hvor pranger du Morgen! i festlige Pragt,
 "Mig vinker, mig skjuler alt Dødningsedragt.
 "De Roser — de smykke, de pryde dig saa,
 "Ak! mine i Vaaren alt fælmede staae."

"O Jammer! nu bliver min festlige Krands
 "Til Krone paa Risten — den frydfulde Dands
 "Et Liigsfølge vorder — og Gjæster og Præst
 "Ved Risten, som gemmer mig, langsom gaas
 næst."

"Mit Leie som Brud — o hvor koldt og hvor
 smalt!

"Min Brudgom — o vee mig — bort Rædsels-
 gestalt!

"Med klapprende Knokler hist Dødningen stod;
 "Af Rædsel i Arterne størknet mit Blod."

Hun stænned' som Hinden, den Jægeren jog,
 Hun zittred' som Duen, naar Høgen den slog.
 En Engel da lullede til Høe hende ind,
 Og trøstede' i Drømme det ængstede Sind.

"Hvi

"Hvi klager du Søster! i Lidelsers Stund?

"Det varer hernede et Dieblig Kun.

"Hist oppe er Glæde — hist oppe er Fryd;

"Hist oppe der høres ei Jammerens Lyd."

"Det smykkende Silke — den hellige Krands,

"Den gyldene Ring og den festlige Dands,

"Og Kjerlighed's Fryd, som dig vinkede nys,

"Alt straal'er hist oppe i Skjønnere Lys."

"Hist troner henrykkende Glæde og Fred,

"Kom — yndige Søster! o kom og følg med!

"Hvi seer du tilbage? Han følger dig snart,

"Kom følg mig du Hulde! Jeg bringer ham
snart."

Saa sulser den Engel til Noe hende ind,

Og trøster i Drømme det ængstede Sind.

Hun slumrende glemmer den Smerte hun leed,

Hun vaagnende svømmer i saligste Fred.

"O Elſkte! hvi klager, hvi jamrer du ſaa,
 "Hiſt Kjerligheds Løvhytter blomſtrende ſtaa!
 "Dybt ſaarer din jamrende Klage min Sjæl,
 "Du følger mig ſnart for at dele mit Held!"

"Alf tuſinde eene kun valgte jeg dig —
 "For Himlen og Engle forbunden med mig —
 "Blid Himlen ei ſkiller de Elſkende ad,
 "Blant ſalig Hentykkelfe mødes de glad.

"O ſee mig ſaa ſtivt og ſaa ſkummelt ei an!
 "Du følger mig Beſte! jeg gaaer kun foran,
 "Ei trættes din Klage forvoven med Gud,
 "Da møder du ſnarlig i Himlen din Brud."

"Vi mødes hiſt oppe. — Al kjerlige Gud!
 "Nu brifter mit Dø — mit Lys ſlukkes ud.
 "Lev vel! o du Elſkte — vi mødes igjen."
 Nu ſtod hendes Hjerte — og Livet ſvandt hen.

Nu

Nu Sjelen indhyllet i Blomsternes Duft,
 Og baaret paa Morgenens straalende Luft,
 Did tilte hvor Seierens Palmer de groe,
 Hvor evige Glæder blant Palmerne boe.

Der trone Zefirer blant Blomsternes Hær,
 Naturen der evig sin Foraarsdragt bær;
 Der hviler man fuld af henrykkende Held
 Blant dugfulde Myrther ved strømmende Væld.

Her modtog en Engel den lykklædte Sjel,
 Og førte den kjerlig til rislende Væld,
 Hvor Zefirers Viften — og Vækkenes Gang
 Sig sagte foreente til lullende Sang.

"Guds Barn! saa smilede Engelen blid,
 "Guds Barn! du dvæle her tre Timers Tid.
 "Snart tallose Jubler dig vække igjen —
 "Jeg gaaer for at trøste din sørgende Ven."

Den

Den Arme ved forklædte Kiste han fandt;
 Fortvivlelsens Lænker den Jamrende bandt.
 Ambrosisk Forfriskelse kaldte han ned
 Og dysser den Arme i trøstende Fred.

Alt dæmrende Aftenens Tæppe nedgaaer.
 Nu Midnatten Marken med Perler besaaer.
 Skjøn Hedevig hvile blant Lysenes Glæds
 Om bølgende Lokker af Myrther en Krands.

Nu Liggeløkken toner. Ved Faklernes Skin
 De Sørgepar svæve med langsomme Trin;
 De svæve saa stille — de svæve saa tavse —
 De sørgende føre Skjøn Hedvig til Grav.

De gjemme Skjøn Hedvig i kjølige Jord,
 Hvor Hvile blant tavseste Roelighed boer.
 Snart Graven et grønnende Græstæppe bær;
 Snart spire Fioler og Tusindskjøn der.

Hver Morgen før Solen af Havet fremskreed
 Den Arme han vendte mod Graven sit Sjed;
 Med sank han paa Hvien saa kraftløs, saa mat,
 Snart vild — og snart tavs som den ødste Nat.

"Hvi kommer, du Hedvig! hvi kommer du ei?
 "Saa stummel — saa mørk er min eensomme Vei.
 "I Guddommens Gjenfkin du svæver vel hen,
 "Og mindes ei mere din jamrende Ven."

"Hvem var det — hvem var det, der trostet
 mig saa?

"Du snart skal til himmelske Glæder indgaae.
 "Alt længe jeg vandrer blant Jammer og Harm,
 "Med flammende Længsel i ængstede Barm."

"Jeg bær ei de Lænker — jeg kaster dem væk!
 "Ha! alting omkring mig er Rædsel og Skræk.
 "Du skuffed mig — selv jeg vil skabe mig Noe;
 "Hvem hindrer det vel? — af du skuffed mig jo!"

Af Skeden det flammende Glavind udfløi,
 Da bævede sagte den græsklædte Høi.
 I Straaleglands klædt stod hans Elskede der:
 "Syv Dage du vente — da samlet vi er'."

Hun svandt — mellem gyldene Skyer opløst;
 Han vandrede hjemad — i Varmen var Trøst.
 Et glædeligt Budskab kom følgende Dag:
 Hans Konge ham vinked' til Kamp og til Slag.

Det løb for den Trette som Harpernes Lyd,
 Hans Hjerte det svømmed i stormende Fryd.
 Til Hæren han fløi. Da den syvende Dag
 Fremrødmed, da kom det til tordnende Slag.

Vildt prusted de Heste i stormende Kamp,
 Høit blinkede Glavind i svovlede Damp;
 Tæt sused i Luften den rullende Død,
 Fælt Døendes Jamren blant Slagtummel lød.

Nu ramte en Kugle det elskende Bryst.

"Velkommen — velkommen o Død! du min
Trost."

Blandt taarnende Liig, sank han døende ned;
Nu luktes hans Dø — hans Sjæl gik til Fred.

Til Saliges Hauge den ilede hen,
Der mødte Fjøn Hedevig jublende den.
"Saa snart — o du Elskte! saasnart jeg dig har"
Som Timer de Maaneder henrundne var.

Hun fører til Palsmernes Skygge ham hen,
Og lædsker af kjølige Kilde sin Ven;
Da svandt af hans Hjerte selv Mindet om Harm,
Han sank hende salig — saa salig i Arm.

Frem svæved nu himmelske Skarer saa froe,
Og fryded sig over de salige Doe.
De Harperne stemte til reeneste Klang,
Den himmelske Brudesang frydfuld de sang.

"Held

"Held — Held om de Trofaste! grøn er der
Krand's,

"Held — Held de Forklarte! blid finner der
Glands.

"Som Skjebnens Beseirer den Trofaste staaer,

"Og Døden selv intet imod ham formaaer."

"Beseiret er Kummer og Jammer og Nød!

"Beseiret den grumme fortærende Død!

"Held, Held de Forklarte! ei visner der Krand's

"Og aldrig udslukkes der soelklare Glands."

J. Rehling.

Amor er farlig.

(Efter det Italienske.)

Alt du, o Amor! troeløs er,
 Enhver, dig prøver, maa befjende;
 Men er din Ewig end uden Ende,
 Den blinde Hob, dig dog har kjær.

Og Trysleriets Løkkemad,
 Som lover, hvad det ikke holder,
 Skjøndt Kummer det din Dyrker volder,
 Forsørt, han dog er hjerteglad.

Han

Han Fangegarnet udspændt seer,
 (Og, hvad man underligt kan kalde.)
 Han ikke onsker, ej at falde,
 Deri, ja selv i Faldet leer.

Mod Lysets klare Straale hen,
 Saaledes Sommerfuglen søger,
 Den glemmer, Glden ikke spørger,
 At Død og Smerte vente den.

Saaledes mangen Svemand sig
 Paa glatte, stille Bølge vover;
 Men vogt dig! mens du roelig sover,
 Et farligt Uveir truer dig.

See dette Æble! dyrebar
 Er jo dets Farve; sød er Lugten;
 Gridst iler du at smage Frugten,
 Men Ormen alt den stukket har.

See

See Skyen svæve, hvilken Pragt,
 O hvilken Klarhed den omstraaler!
 Dit Øje Glandsen neppe taaler,
 Men skarpe Lyn i den blev lagt!

Ja Amor! med Sirenen's Sang,
 Du os til bundløs Afgrund drager,
 Og hører, kold, paa vore Klager,
 Thi grant du kjender vores Trang.

J. C. Hedegaard.

Sang til Venſkab.

Helliget Frue Ingeborg,

den 15 Februar 1801.

Du, ſom ſteg fra Himlen ned
 At ſkabe Trøſt for ængſtet Hjerte,
 I Mørke Lys, i Vaande Fred,
 Og Lægedom for hver en Smerte;
 Dig, ædle Venſkab, hylde vi,
 Og Sangen jubler dig til Ære.
 Held den, der om og brødefri
 Kan Vej af dig til Glæde lære!

E h o r

C h o r.

Dig, ædle Venſkab, hylde vi
 Og Sangen jubler dig til Ere.
 Held den, der om og brødefri
 Kan Vej af dig til Glæde lære!

Med viſe Raad og kjerlig Hu
 For Støvets Børn du Held bereder.
 Med Uſkylds Roſer ſmykker du
 Den Bane, ſom til Maalet leder.
 Dit Ynde adler hver en Lyſt,
 Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
 Og ved dit hulde Moderbryst
 Du Glæden dobbelt Velſmag giver.

C h o r.

Dit Ynde adler hver en Lyſt,
 Dit Haandtryk frejdigt Mod opliver,
 Og ved dit hulde Moderbryst
 Du Glæden dobbelt Velſmag giver.

I Kredsen, hvor din Trone staaer,
 Der glemmes Jordens Sorg og Møje,
 Der dulme Hjertets skjulte Saar,
 Og Blidhed lyser af hvert Dje.
 Ja, Glædens Ild og Glædens Kraft
 Dit Smil i hver en Barm indgyder,
 Og dobbelt sød er Druens Gæst,
 Naar os din milde Haand den byder.

C h o r.

Ja, Glædens Ild og Glædens Kraft
 Dit Smil, o Vennekab, os indgyder.
 Og dobbelt sød er Druens Gæst,
 Thi os din milde Haand den byder.

Her troner du med Velbehag,
 O Vennekab, Himlens skjønneste Datter!
 Vor Fæst er dig en Højtidsdag,
 Din Lovsang er vor Spøg og Latter. —

Hist sidder hun, den holde Vio,
 Som dig i alt dit Ynde ligner.
 Du hende Held og Glæde giv!
 Da hele Kredsen dig velsigner.

C h o r.

Hist sidder hun, den holde Vio,
 Som dig i alt dit Ynde ligner.
 Du hende Held og Glæde giv!
 Da hele Kredsen dig velsigner.

B. R. Hjort.

B a l g e t.

En Fortælling.

Skjøndt Ungdoms Vaar paa Kinden smilte,

Dog Herkules bekymret var.

Paa Vandens Alvors Skyer hvilede,

Hans Ansigt Sorgens Furer bar;

Eh! som den høje Ceder hæver,

Og raver hid og did, naar vred

En grum, midnatlig Storm sig hæver

Og bøjer den mod Jorden ned.

Saa ravede hans Tanker blinde
 I Tvivlens mørke Irgang om,
 Uvisse, hvor de skulde finde
 Lyksalighedens Helligdom.
 Engang i Nat af tatte Bøge
 Han laae; hans tankefulde Sjæl
 Uroelig gransked' for at søge
 En sikker Vei til varigt Hæld.

Mørk Eftertid sig for hans Dje
 Udbredte liig et Ocean.
 Da steg hans Stemme til det Høje,
 Om Jovis Bistand raabte han.
 Zeus sine Straaleblikke vendte
 Mod Støvet's kummerfulde Søn;
 De om sig Liv og Fryd nedsendte.
 Naturen smilte dobbelt skøn.

Han bød og til ham tre Gudinder
 Ud fra Olympens Haller kom,
 Hun som med Elskovs Myrter vinder
 Lyksalig Ynglings Tinding om,
 Og hun, som Begret venlig giver
 Til Guderne ved festligt Lag,
 Og hun, hvis Viisdom blidt opliver
 Vor Dances Vaar- og Winterdag.

"Hist," sagde han, "en Yngling hviler
 "Han forster med Uroelighed,
 "Hvor Glæden tryk og varig smiler.
 "J svæve kjerligt til ham ned!
 "Alt nok blandt Tvivl han irret haver.
 "Med venlig Rappen byde J
 "Ham vælge mellem Ederes Gaver
 "Og vandre Glædens Rosenstie."

Paa gyldne Skyer de nedsvæved'
 Til Bøgelundens dunkle Skjød,
 Og froe hver Lundens Sanger hæved'
 Sin Røst og dem velkomne bød,
 Og Midagetsstraaler gjennemlued'
 Med valdig Glands dens Junderste.
 Forundret Herkules dem skued',
 De vennehusde, skønne Tre.

Af Glands liig Maanens Sølv omskimret
 Ham Pallas først imøde gif.
 En Stjernekrands om Iffen glimred',
 Liig Solen straalte hendes Blik;
 Liig Morgenrøden hendes Kinder.
 I høire Haand en Krands hun bar,
 Som ved de milde Huldgudinder
 Af Iris's Straaler flettet var.

Saa talte hun: "Odslyd min Stemme,

"Og du skal vorde stor og viis,

"Og glad dit Dre skal fornemme

"Beundringsfulde Skarers Priis.

"Gaae kjæk den tunge Vej til Ere,

"Ogjøndt Torne saare skal din Fod,

"Og denne Krands du da skal bære

Til Løn for Klippefaste Mod.

Nu frem den hulde Venus træder

Som blomsterkrandske Foraars Skjøn,

Og riig som det paa Saligheder

Og god som det mod Støvet's Søn.

Om hende Lilledufter svæved',

Hun aabned' spæde Rosenmund,

Sølvklare Stemmes Toner bæved'

Lig Harpers Klang, saa talte hun:

"Kom jeg skal dig til Glæder lede,

"Som veje meer end flygtig Roes!

"Hvo malte vel den Ynglings Glæde,

"Som af sin Elsktes Arm omsnoes?

"Af Omhed's Gld hans Hjerte luer,

"Hver Følelse er Fjøn og blid,

"I hver han froe en Broder fner,

"At glæde Alle er hans Tid."

Nu frem den milde Hebe triner,

Let som bevinget Vestenvind,

Med Munterhed i lyse Miner

Og Venstabs Smil paa hulde Kind.

Hun holdt et Beger, Roser fronte

Og Guders Nektar perled i,

Og sagde med en Røst, der tonte

Som Jubelchores Harmonie:

"Min

"Min Nektar, Yngling, du modtage,

"Og du skal vorde lykkelig.

"Nyd den, og du hver Fryd skal smage,

"Som Dødelige ønske sig.

"Belee da med høimodigt Hjerte

"Navnkundighedens tomme Lyd!

"Glem ved mit Veger Elskovs Smerte

"Og inddrik meer end Elskovs Fryd."

Urolige sig nu hans Tanker

Omvælted', vilde Dølger lig,

Naar giennem sønderbrudte Sfranker

Med voldsom Fart de styrte sig.

Nu slog for Elskovs Fryd hans Hjerte,

Nu steg det ved Athenes Bud,

Og nu det Hebes Drik begjerte;

Til sidst han brød saaledes ud:

"Hvis Støvet ej Athene lyder,
 "Men følger blindt sin vilde Lyst,
 "I Hebes Beger Døden flyder
 "Og lurker ved Cytheres Bryst.
 "Men den, som flyer Cytheres Kjeder
 "Og Glædens blide Vennelag,
 "Ved Vildheds barske, mørke Søder
 "Forbitter sig hver Livets Dag."

"Athenes Fakkell derfor lede
 "Paa Livets mørke Vej mit Trin;
 "Men Viin og Sang og Vennskab glæde
 "I Hvilens søde Stund mit Sind,
 "Og sine Blomsterkjeder binde
 "Mig smilende Cythere med!
 "Da Livet roligt skal borttrinde
 "Som Bækken mellem Blomsterbeed.

D. Horrebow.

Annalil.

Ved Havet Skjøn Annalil ene sad
 Og kasted' i Bølgerne mangt et Blad —
 "Saa al min Glæde og Gammen bortflød,
 O gid jeg hviled' i Jordens Skjød!"

Fra signede Næde en Nattergal
 Omklukkende, tryllede Skov og Dal —
 "Min Næde var ved min Kjærestes Bryst,
 Der lød til Himlen min fromme Røst.

Han over det troeløse Nordhav drog
 Og vendte tilbage i hastigt Tog,
 Alt saae han Fædrenes taagede Land,
 Men ak! han satte ei Fod paa Strand."

Og

Og medens hun klager, en Planke kom
 Paa hoppende Dønninger skulpet om.
 Den Møe ved Planken en Væske af Blis
 Med Angst og Anelse skue fik.

I Væsen laae Brudgommens Testament,
 Der læstes det tegnet paa Pergament :
 "Bliv, søde Annalil, Elskeren troe,
 Endskiøndt i Himlen han har sin Boe."

Og Annalils Barm blev saa øm og trang,
 Og Væltet af aandeløs Angest sprang :
 "Gud staae mig arme Forladte dog bi
 Og ende Nøden jeg qvæles i !"

Og fredløs hun iler fra Havets Bred
 Til vanlige Have med bange Fjed :
 Med hældet Hoved de Blomster der stod
 Og døde under den Grummes Fod.

Med

Med stridende Tanker, bestormet Sind
 Hun styrter i flettede Løvsal ind :
 Et Vindstød kaster for Annalils Fied
 De forrigfulde Zaminer ned.

I Fredens og Andagtsens tause Løn
 Fortviølet hun kaster sig ned til Bøn :
 Men Helgenbilledet bliver saa sort
 Og støder Bønnen i Brede bort.

En Tanke i Annalils Siel blir stor :
 Som Brud hun sig pryder med festlig Giord,
 En Krands af Tidsler i flagrende Haar,
 Til Havets vinkende Bred hun gaaer.

Hun iler med Brudens de lette Fied
 Og møder ung Thora ved Borgeleed :
 Med Haandtryk stønner hun neppe : Farvel !
 Hiin : Herren spare din arme Siel !

Og Solen i Bølgerne brat nedgaaer
 Mens blodrød paa Himmelen Maanen staaer
 Og Aftendamp som et Sørgeflox
 Udfoldes over den tause Jord.

Paa Stranden skøn Annalil ene staaer,
 Hun tager sin Krands af det løse Haar,
 Af Fingern Ringen som Elskeren gav
 Og kaster alt i det grusomme Hav.

"O Himlen, i Himlen min Brudgom boer,
 Farvel da for evig, o Sol og o Jord!"
 Saa lød det rundt — i det favnende Hav
 Hun fandt sin Brudfeng, fandt sin Grav.

Schack Staffeldt.

M o n o l o g *).

Et Bøger, som en nordisk Broder Kar,
 og alt et Sæfel overlevet har,
 jeg bærer frem, og fylder, for at byde
 en Glædeskaal, som glade Venner nyde.
 Et hundred Aar vi slutte, Haand i Haand,
 omvundne blidt af Venstabs Rosenbaand :
 et hundred Aar vi nu imøde træde,
 for og i det at dele Sorg og Glæde.
 Naar Børnebørn engang det's Grændse naae,
 paa vore Grave Rosmariner staae ;

men

*) Een af de Vennekredse i Kiøbenhavn, i hvis
 Indest jeg satte min største Hæder, pleiede al-
 tid at fornoje sig sammen paa den sidste Aften
 i Aaret, og ikke at skilles ad, førend man kunde
 ønske hinanden et glædeligt Nystaar. Da dette
 hulde Selskab sidste Nystaarsaften var samlet,
 rakke Huusmoderen Gjæsterne Vinen i et norsk
 udskaaet Træbøger, der, efter Arbejdet af
 domme, i det mindste maatte være fra det syt-
 tende Aarhundrede. Hun fremsagde derved
 ovenstaaende Monolog, hvorpaa Selskabet
 istemte den derefter følgende Sang.

S a s t e.

men før skal Venſkabs Dyrkelse forſvinde,
 før Børnebørn ej ſigne ſkal vort Minde.
 Da ſige de: "De forðum leved' frøe;
 "thi de var' Venſkabs hulde Guddom troe:
 "o! maatte vi, ſom de, vor Bei henile,
 "da ſkal vi ſødt, ſom de, i Jorden hvile."
 Ja, Venner, ſaligt det, at elſke, er,
 og tifold ſaligt det, at være kjær:
 ej Venſkab denne kjære Kreds forlade!
 Da vexler Dag og Aar — og vi — er' glade.

*

*

*

Afſkeedsſang til det attende Aarhundrede.

Som Øjeblikket flygtigt ſvinder,
 ſaa ſvinde brat et hundred Aar,
 naar Tiden vinker, Glasſet rinder —
 et Sæfel og et Nu forgaaer:
 lykſalig Hver, ſom Livets Nu
 med roligt Hjerte kom ihu!

Vor

Vor Baad paa Skjebnens Bølge vipper
 fra Skjær til Skjær, fra Strand til Strand;
 i Havn omsider Baaden slipper
 ved Kysten af — de Dødes Land:
 lyksalig Hver, som uden Nag
 ved Livets Bolverk stryger Flag!

O! Venner, vi, som Livets Nøje,
 som Livets Glæder, sammen nød',
 et Sækel segner for vort Dje,
 et nyt opstaaer af Tidens Skjød;
 vi signe det, som segner ned
 i Svælget af en Evighed.

Og frejdigt mod det nye vi træde
 med stille Haab, og Dyden troe;
 det see os takke Gud for Glæde,
 og bære Sorg med Kraft og Ro!
 O! han, der styrer Tid og Aar,
 i ham et Faderhjerter slaaer.

Nu,

Nu, Venner, til de soundne Dage
 et Glædens Bæger offre vi;
 med Velkomst vi de nye modtage:
 for dem der atter skjendes i.
 Saa gaae vi froe, med Sjelesfred,
 ved Vennehaand mod Evighed!

H a s t e.

Til en ædel Brud

i hendes Broders Navn.

Alt være Kjøn og snild og lærd:

Kan aabne Vej til flibrig Hæder,

Men Sjelegodhed giver Værd

Og Uskyld skaber ene Glæder.

Alt her et Glimt af Himlens Fryd

Er sikker Løn for ædel Dyd.

Det føler du med Kjønnsom Sjel,

Du hulde Søster, gode Pige!

Til ham, der skaber Jordens Held,

I Dag din Tak og Glæde stige.

Hans Faderhaand saa viselig

Har ledet og velsignet dig.

Du

Du var i Huuslighedens Skjød
 Din Faders Lyst, din Moders Glæde,
 Kun Dydens Vej, som de dig bød,
 Vi saae dig munter at betræde,
 Det skønne Maal for al din Id
 Var Kundskab, Uskyld, huuslig Flid.

O! derfor Kjerlighedens Gud
 Belønner nu dit sømme Hjerte;
 En ædel Yngling her, som Brud,
 Du rakte Haanden, han begjerte.
 Selv Himlen saae med Velbehag
 Det Baaend, du knyttede i Dag.

Med Dydens Mod og Elskovs Ild
 Du vil din Egtefærd begynde,
 Og over al din Idræt mild
 Udbrede Qvindeblidheds Ynde,
 Og søge Lønner god og from
 I Hymens lyse Helligdom.

Der skal du ogsaa finde den,
 Og Kjerlighedens Glædesstrømme,
 Omfavnet af din Egteven,
 Med fro og skyldfri Sjel udtømme,
 Et Glimt af Himmels høje Fryd
 Er sikker Løn for huuslig Dyd.

Nyd da i Hymens Rosenbaand
 Lykkelighedens rige Fylde!
 Dig vil din Karl med Kjænsom Mand
 Sit Held, sin Fryd, sin Himmel Fylde
 Vor hele Kreds tiljubler dig:
 Lev med din Elskte lykkelig!

B. K. Hjort.

Venskab, Lykke og Sundhed.

Helliget Frue * * * * *

den 1 Marts 1801.

Ubemærket spinde mine Dage,
 Ubemærket som mit Harpeslag —
 Glemte jeg er som Qvad fra Oldtids Dage,
 Glemte som Kammers Søn i Glædens Lag.
 Dog — ei du den unge Digter glemte,
 Ofte jeg din Blidheds Gjenskin nød,
 Derfor takfuld jeg min Harpe stemte —
 Ene den for Dyd og Venskab lød.

Trende

Trende Genier til Jordens Egne

Blidelig steeg' ned fra Lysets Hjem,

Her de Hulde findes allevegne,

Alle forstaae ei at søge dem.

Lillier spire, hvor de Hulde træde,

Baarens Døttre krandse deres Fjed;

I der' Folge vandre Fyldfrie Glæde

Venlig Noe og stille Sjelesfred.

Ven skab — denne Guddom fra det Høie

Denne Jordens blide Salighed,

Som med Ætherglands i kjerligt Døie

Lokker himmelsk Fred i Varmen ned,

Som vor ofte tunge Vandring letter,

Som aftørrer Taaren paa vor Kind,

Som i Skjebnens Tornekroner fletter

Kjerligt sine blide Roser ind.

Lykke — ei hvad Mængden kalder Lykke —
 Ikke Vælde, Rigdom, borget Glands,
 Ikke gylden Glimmer, Kyrste-Smykke,
 Ikke Orientens Perlekrands;
 Nei! den sande Lykke, som fremstrømmer
 Blid, af Dyds og Viisdoms rene Væld.
 Denne Lykke, der kun ene tømmer
 Og forklarer Livets lyse Held.

Sundhed — denne Himlens skønne Gave,
 Denne Dyds og Ordens blide Løn,
 Denne favre Blomst af Edens Have,
 Naadeligheds feire — raske Søn,
 Som den unge Løve den fremsfiger,
 Hver en ufordærvet Edlings Ven,
 Sngdoms Blegghed for dens Aande viger
 Fryd og Glæde villig følge den.

Disse Genter din' Finding frandse

Rundt om dig de skabe Fryd og Fred;
Venſkab, Lykke, Sundhed blid omdandse

Hulde Qvinde! dig med lette Fjed;
Kjerlig ſom den glade Moder ſmiler

Med til elſket Yndling ved ſin Varm,
Saa til dig de ſmile, naar du hviler

Fryg ſom hiin i deres omme Arm.

Ekſon ſom Solen, naar den venſlig hæver
Sig af Havets Purpur, — lys og varm;

Let ſom Zefir, naar den kjerlig ſvæver

Over nyſudsprungne Roſers Varm;

Yndig ſom Naturen, naar den træder

Rødrende ſom Brud af Vaarens Favn;

Saa dit Liv henſvinde — fuldt af Glæder

Fuldt af Fryd ved Moder-Daad og Navn.

Dog — af Sangens Tryllerie omgivet —
 Fra Erfarings brede Bei jeg gleed;
 Spaaede idel Høisfryd gennem Livet,
 Spaaede Fred, liig Barndoms gyldne Fred,
 Af! og kunde gandske — gandske glemme
 Modgangs høie Værd for Støvet's Søn;
 Mellem Modgang toner Dydens Stemme
 Dobbelt overtalende og skøn.

Derfor han, som viis og kjerlig leder
 Os mod fælleds Maal paa Banen frem,
 Ofte Kummer's mørke Høre spreder
 Over svundne Glæders lyse Hjem.
 Ofte Sorg omleire vore Dage,
 Ofte Nat indhyller vore Fjed,
 Frydesang blier ofte dæmpet Klage
 Skjebnens Kalk tidt fuld af Bitterhed.

Da sin lyse Fakkels Viisdom tænder
 Og mod Dydens Tempel svinger den,
 Venstreb os sin hulde Engel sender
 Blid den fører os ad Veien hen.
 Selvbevidstheds rene høie Glæde
 Sejrende betvinger Livets Harm,
 Edlere vi ud af Kampen træde,
 Tryk bag Dydens Sejervandte Arm.

J. Rehling.

Lyksaligheds Tempel.

Lyksalighed, den Guddom, vi tilbede,
 Vi søge til vi naae den skumle Grav.
 Vi efter ham i Jordens Afgrund lede,
 Vi efterjage ham paa troeløst Hav.
 Lær, hvor han boer; mig Amor har engang
 det lært og stemmer huld min Harpes Klang.

Fra lyse Ost den første Morgenrøde,
 Af Jubelchore hilst, til Jorden steg,
 Med Blikke, som hver Skabning Liv indgjøde
 Og for hvis Glands chaotisk Nat bortveeg.
 Da bød den milde Zens Lyksalighed
 At ile til den unge Klode ned.

En Amor lig, paa spæde Rosenvinger,

Han med harmonisk Flugt til Jorden drog.

Han kom herved, den Glædens hulde Bringer;

Med Vennesmiil Naturen ham modtog,

Og høit fra Bjerg til Bjerg, fra Skov til Skov,

Den hele Klode tonte af hans Lov.

Hen til hver Egn, hvor Flora Dalen krandske,

Najader svømmed' i chrystalne Na,

Blandt Ranke ephaukronte Bakkus dandske,

I tætte Grenes Lye Pomona laae,

Til hvert Naturens Yndlingssted han kom,

Men ei han fandt en værdig Helligdom.

"Til straalende Olvmp jeg flygter atter,

"Til Gratiens og Musers blide Hjem."

Saa talte han, men see, nu Jordens Datter

Af Myrtebuske trinte venlig frem,

Og tryllende hun bandt hans lette Fjed;

I jublende Beundring sank han ned.

Den

Den Ynde, hvormed han saae hende trine
 Hen over Græsset i Karitedands;
 Den Godhed, som fremstraalte af hver Mine;
 Det lyse, himmelblide Djes Glands;
 Det hulde Læbevar, der aabned sig
 Med Vellyd, Elfskovs Harmonier lig.

De Roser, som paa hendes Kinder smilte;
 Det cederranke Legems Liliefljer;
 De Arme, i hvis Favn Amorer hvilte
 Og evig unge Glæders muntre Hær,
 'Henrev hans Hånd og froe han sagde: "Nei,
 'Til Guders Vaaning jeg bortflygter ei."

Paa hendes blide Ynder nu hans Dje
 Med Glædens Blik omirrede igjen.
 Da dvælte det paa Barmens Tvillinghøje
 Med Omhed's Smile dvælte det paa den.
 Den bæved, Havets Sølvflade lig,
 Naar Maanen i dets Bølger speiler sig.

Af Kjerlighed og Fryd den yndigt bæved;
 Et følsomt Hjertes Kjønnede Folk var den.
 Og muntre Elskovsguder den omsøved
 Og vinked ham til Elskovs Trone hen.
 Fortryllet fæi han did og hvilede der
 Og raabte: Hulde Varm, mit Tempel vær!

D. Horrebow.

Til en Moder.

Dumme Moder, gid mit Hjerte
 Mægted' at fortolke sig!
 Dig at elske Hjertet lærte,
 Ikke at besynge dig.

Tak for hver en Nat du tøved'
 Søvnløs ved den Spædes Blund!
 Tak for hver en Dag du øved'
 Barnets Fjed paa slibrig Grund!

Tak

Tak for hver et Raad du stilled'
 Hen ved Siden af min Lyst!
 Tak for hvert et Dydens Billed'
 Du afmaled' i mit Bryst!

Tak for hver en tidlig Kummer!
 For hvert sagtnet Hjerteslag!
 Tak for hver en roelig Slummer
 Og for hver en Skyldfrie Dag!

Al den Omhed som du nægte
 For den Spæde i dit Bryst,
 Vorde nu i Mandens Hjerte
 Lønnede, din Alders Trøst!

Ved min Kraft din Livets Lue
 Næres i dens kolde Hjem:
 Ved mit Blik du Sjernen seue,
 Ved mit Sjed du Stride frem.

Og naar seent den store Fremmed
 Ak! udflytter af sit Leer
 Og i Engles Kreds indlemmet,
 Seirende tilbageseer:

Bed din Grav, som ved min Bugge
 Du før sad, jeg sidde skal
 Og med Taarer den bedugge,
 Troe i Søvnens fromme Kald.

Schack Staffeldt.

En ung Piges Stambog.

En Irregang imellem Fryd og Kummer,
 og, hvor den ender sig, en stille Slummer
 er Billed paa det Liv os Himlen gav:
 med Jubel gaae vi snart, og snart med Klage,
 og naar vor sidste Stund er lagt tilbage,
 vort Dje standser ved — en Grav.

Naar fejrest Ungdom mellem Roser træder,
 borthvisle Snoge tit dens Skjoldfrie Glæder,
 og Braadden smerter efter Rosens Død;
 naar stadig Manddom jevnt blandt Klipper triner,
 bevæbner USkjld den mod Martyrpiner:
 o! dens Grindring er saa sød.

Og, hvor vi gaae, et Fader:Gje vaager,
 dets hulde Smil bortspreder Mattens Taager;
 det Fader:Gje vogter Sines Fjed:
 thi gaae vi kjekt! Er' Livets Stier trange,
 dog Roser smykke Vejens Irregange,
 og, naar den endes, — vinker Fred.

Lad Mørke paa Din Fremtids Himmel svæve!
 Ej vakke Dine Skridt, Din Aand ej bæve!
 Guds Fader:Gje vogter Dine Fjed:
 Lyksalighed af Dydens Kilde flyder;
 den svinder ej, naar Dødningsklokken lyder,
 og, naar den lyder, — vinker Fred.

H a s t e.

D d e

i et Tordenveir.

Hist kommer han, Alherren kommer,

Men hylt i Mulin og frygtelig,

Som om han, en retsfærdig Dommer,

Mod Støvet's Sønner rusted' sig.

Hans Pandtser Ild, hans Stemme Torden,

Hans Glavind Dødens Lynild er.

Og see, i Skyers Nat han Torden

Alt svæver meer og mere nær.

Han

Han kommer, Jordens Grundvold hæver
 Og Hjelde bryde deres Top,
 Og, for at hilse Herren, hæver
 Sig stolte Hav af Dybet op.
 De vilde Dyr til skumle Huler
 Henflye med angstbevinget Fjed.
 Hver Dødelig sit Afsyn skjuler,
 For svag at see Guds Herlighed.

Hør Stormen om din Iffe hviner,
 Vidt aabner sig midnatlig Skye
 Med Brag liig styrkende Ruiner
 Af Verdner. Hvor vil du henflye?
 I Himlen du et Ildhav skuer,
 Dets Glands fra Hjeldet møder dig,
 Og liig et Ocean af Luer
 Oprørte Hav fremvælter sig.

Dog; for Alherrens Glands ei bærer,
 O Stovets Børn; mod Eder han
 Hiint røde Lynildssværd ei hæver,
 Som flammer over Hav og Land.
 Han Sygers grumme Hær betvinger:
 De flye for Glimtet af hans Sværd.
 See, Pesten flyer paa Stormens Vinged
 Foran; hans Ande Gravidamp er.

Hans Blik er Ild, hans Loffer sorte
 Som Nat, hans Til som Lynets snar.
 Til Skyggerigets stærke Porte
 I høre Haand han Nøglen har.
 Hans Fryd er det at skjule Jorden,
 Saavidt dens Grændser naae, med Liig.
 Men see, han flyer for Herrens Torden,
 Og Stovets Sønner glæde sig.

Saa dækker Mørke tit den Fader,
 Som vejer vore Skjebner af,
 Men endog da han ei aflader
 At elske dem, han Livet gav.
 Kun for en Fiende at bekæmpe,
 Langt meer end Pesten frygtelig,
 Kun for den frække Last at dæmpe
 Med Nædsler han omgjærder sig.

Saa let i Glædens Skjød vi glemme
 Vor Pligt og Evighed og Gud
 Og følge blinde Lysters Stemme
 Og trodse Dydens milde Bud.
 Han lutttrer os i Modgangs Lue
 Og mere reen og skøn af den
 Vor Sjæl fremgaaer, og da vi flue,
 At ogsaa her var Gud vor Ven.

Den Gud, som Tordners Nat udbreder

Paa Himlen og som troefast Ven

Igjennem Vanhælds Mulm os leder

Til Evighedens Glæder hen,

Vi takke da som kjerlig Fader,

Selv naar os Modgangs Lynild traf.

O, aldrig, aldrig han aflader

At elske dem, han Livet gav.

D. Horrebow.

Ved Majorinde
v. L a s s o n s Grav.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
og en Stund nedlægger her din Stav,
sig, isald du seer, en Edel græder:
"Græd ej her ved denne Grav!"

Hun, der her er viet ind til Hvile,
ene ved Oppløsnings Haab var fro:
hendes Barm var fuld af Smerters Pile;
hendes Søn er idel Ro.

Om end Sundheds Engel dig omarmer;
om end Lykkens Guddom signer dig;
om end Venstabs Himmel:Jld dig varmer,
er du ganske lykkelig: —

O! dog ofte skal dit Hjerte bløde
ved et dydigt Broderhjertes Qual,
og du sukker: "Salig den, som døde!
"Fred indhegner Dødens Dal."

Hvad er Sundheds Trylle-Melodier,
hvad er Lyffens Guld og Titel-Tant,
hvad er Venskabs bedste Drømmerier
mod et Nu, hvor Alt er — sandt?

Men, om Slangegift dit Hjerte nager,
men, om Død dit halve Væsen slog,
om dit Mandedræt var idel Plager,
og om Sot din Frihed tog:

Vilde du ej gjerne, hvis du kunde,
hvis du burde, hastigt vandre frem?
Vilde ej dit hele Væsen stunde
mod sit Støvs det stille Hjem.

Og naar Liv af Dødens Urne stiger,
 og naar Lys til Mørkets Hule leer,
 naar hver Kummer langt fra Graven viger,
 burde vi da græde meer?

Hvorfor kaste vi saa mørke Blikke
 til det Maal, vor Vei begrændses ved?
 Al! fordi vor Aand begriber ikke
 Himles hele Salighed.

Vandrer, hvis du kjender Livets Glæder,
 og en Stund nedslækker her din Stav,
 sig, ifald du seer, en Edel græder:
 "Græd ei her ved denne Grav!"

H a s t e.

Til

Kammerherinde K a r d o r f f,

den 26 October 1801.

Kun flygtig er Jordklodens smilende Fryd,
 Som Skygger bortsvæve dens Glæder,
 De svinde som Strængenes bævende Lyd,
 Som Sneen naar Vaaren fremtræder,
 Som Veien hvor furende Rjolen fremfoer,
 Knap levnes et Spor.

Men Dyden er evig, uvisnelig, Fjøn,
 Dens Glæder er' blide og høie,
 Dens Krands er Retsfæffenheds straalende Løn,
 Den tørrer det grædende Døi;
 Den hæver i Modgangens Midnat vort Mod
 Og styrker vor Fod.

Den

Den lindrer hver Smerte, den letter hver Harm,
 Den Trøst mod hver Kummer bereder;
 den fremtryller Fred i den ængstede Varm,
 Den skaber de blivende Glæder;
 Thi, Held dig, du Blide! dens hellige Lyst
 Opvarmer dit Bryst.

O derfor vil Glæde! o derfor vil Fred!
 Fra Himmelen til dig nedstige;
 Og Held vil fremspire om blomsterstrøet Sjed,
 Og Kummerens Høre vil vige *).
 Til sildig! du eengang med sølvhvide Haar
 Til Hvile nedgaaer.

J. Rehling.

*) En ædel, fortreffelig Mands langvarige Egendom — en elsket, haabefuld Ynglings tunge, haarde Lidelser havde i lang Tid kastet en Skygge hen over det fældne huuslige Eden, som gienfærdig, uroffelig Agtelse, som om ægtefælgelig Kierlighed havde grundfæstet trindt om et Par af Jordklodens ædleste, herligste Mennesker.

J. R.

Lille Vilhelm til sin Moder,

den 26 October 1801.

(Efter en langvarig Sygdom.)

O Moder! fra min unge Læbe
 Min Fryd i Dag skal hæve sig,
 Og fuld af Tak min Sang skal stræbe
 Fra Gud at kalde ned til dig
 Hver Jordens Fryd — og hver dens Fred
 Til Løn for hvad dit Hjerte leed:

Til Løn for ald din Sorg, din Kummer,
 Til Løn for sjelden Moder-Daad,
 For vaagne Nætter, afbrudt Slummer,
 For Moder-Diets bange Graad,
 Til Løn for hvert et mødigt Fjed,
 Til Løn for navnløs Kjerlighed.

Ved

Ved hver en Fryd, som Gud vil skænke
 I Dødeliges Egne mig,
 Jeg Moder! vil din Omhed tænke,
 Og takke Gud, og signe dig;
 Thi — alt min lille Vandringstav
 Var — uden dig — lagt ved min Grav.

Naar sund jeg voxer frem til Glæde,
 Dmt ledet af din milde Haand,
 Paa Dydens Bei jeg froe skal træde,
 Bessælet Moder! af din Aand;
 Min Vandel vorde skal din Løn
 Og du skal frydes ved din Søn.

Naar Glden stufkes i dit Døie,
 Og naar din Fod den vorder træt,
 Da skal jeg lindre hver din Møie,
 Og hver din Byrde gjøre let.
 I Livets sidste, svage Høst
 Du hvile trygt ved sønligt Bryst.

J. Rehling.

Mor:

M o r g e n e n.

(Efter Rossegarten.)

Vær mig hilset Yngling! over Skabningen du
 Med gjenlydende Flugt svæver frydfuld og stolt;
 Din Kind, o! hvor gløder den
 I Daggudens straalende Guld.

Dit guldklokkede Haar — din Saffran-Raabe —
 o see!
 Den følger høit mod den stigende Morgenvind,
 Der afblader de Roser,
 Der krandsse din lyse Finding.

Dig Herlige! dig hilser den vaagnende Jord,
 Dig den speilklare Søe — dig den lysgrønne
 Skov,
 Dig de soelklare Høie,
 Dig den perlebesaate Eng.

For

For dig — straalende Helt! jubler mit Harpestag,
 Varmt elsker jeg dig — kalder ei dit sagte Ryk
 Mig af dødsliige Slummer
 Frem til Livets Henrykkelser.

Din Ungdom visner aldrig — min visner saa
 snart —
 Snart synker jeg — af om kort Tid da søger du
 Mig forgæves i Marken,
 Kalder omsonst den Slumrende.

Dybt i Støv er min Søn — lavt mit grøns-
 nende Huus.
 Hulde! dug Taarer derpaa og rødme det blidt,
 Til din himmelske Broder
 Mig vækker til tryllende Fryd.
 J. Rehling.

Selskabs-Sang.

Bort med Harm og sorgfuldt Mod!

Glædens Engel blid os vinker;

Sorgs Betvinger — Drueblod

I det fulde Bæger blinker.

I vort Bæger venligt blinker

Kummers Fiende — Drueblod:

Glæden ømt hver Vedling vinker,

I hver Barm er Kraft og Mod.

Glemte

Glemt er Jordens Sorg og Qual,

Glemt er hver dens bange Smerte;

Af den skummende Pokal

Strømmer Fryd udi vort Hjerter.

Fryd nedstrømmer i vort Hjerter

Af den skummende Pokal;

Heri druknes Jordens Smerte

Hver dens Sorg — og hver dens Qual.

Gladere end Fyrster — her

Under Fryd vort Glas vi tømme;

Fyrstens Glæde ofte er

Ikkun tomme, golde Drømme.

Ofte idel tomme Drømme

Fyrstens Glæde ikkun er,

Froe vort Bæger vi udtømme

Mellem Fryd og Frihed her.

Leve Frihed, Fryd og Fred!

Herligt blomstre de i Norden;

Leve Frihed, Fryd og Fred!

Snart de blomstre rundt om Jorden!

Maatte snarlig rundt om Jorden!

Blomstre Frihed, Fryd og Fred!

Som de blomstre her i Norden

Fryg' ved Borger-Enighed.

i Oct. 1800.

J. Rehling.

Den lykkelige Tjenestepige.

En Sang.

En fattig Pige er jeg kun,
Men naadig Frøken ei misunder.
Utrættet Virken gjør mig sund,
At kjede mig har jeg ei Stunder.

Fra Fæst til Fæst jeg sværmer ei,
Men sparsom Glæde mere fryder,
Og O! jeg veed, fortjent har jeg
Bed nyttig Slid den Lyst jeg nyder.

See frisk min Kind liig Rosen er
 Og klart mit muntre Øje funkler.
 Carminens Glands, Juvelers Skjær
 Ukunstlet Ynde ei fordunkler.

Ei vælges efter Rang og Stand
 Til mig paatvungen Egteherre.
 Mit Hjerte vælger selv den Mand,
 Som skal mit Livs ledsager være.

Vær naadig Frøken, hvo som vil!
 Jeg efter hendes Kaar ei higer.
 Hvad blev vel alle Naader til
 Ifald de havde ei os Piger.

D. Horrebow.

Til
 en fem og tyveaarig Vens
 halvtredfindstyvende Fødselsdag.

Halvtredfindstyve Aar som nu!
 Skal alle Venners Ønske være.
 O det er kun en Mand, som Du,
 Hvem mange Aar at ønske ere.
 Ved stiftet Gavn, hver Dag, hvert Aar
 Fornyet Held og Hæder spaaer.

I Vennekreds din Ungdom randt,
 Du Sjælen var i deres Kiæde:
 Der manges Værd og Dyder fandt,
 I det han søgte Spøg og Glæde.
 Dig signer manges fiern og nær
 For det, ham Venskab var, og er.

Din

Din Manddom Fædrelandets er;
 Det elsker Du, som Dine Venner,
 Thi det Dig og, som vi, har kjær.
 Held Borgeren, som det fortjener!
 Og Held den Mand, hvem Borgerværd
 Til Borgerlykke Adkomst er!

Ei løntes end Dit Værd, Din Dyd,
 Nød Du end ei en større Lykke;
 En Egtmands og Faders Fryd
 Er alle Glæders Kongesmykke.
 Og den, som alle Dyders Løn,
 Dig blomstrer daglig dobbelt skøn.

Thi, Ven! med Glæde ssee Du
 Mod længste Nad af Fremtids Dage!
 Til-sildigst Alder vil, som nu,
 Dig Dine Dyders Løn ledsage.
 End mange Gange høre Du:
 Halvtredsfindstyve Aar som nu!
 K. E. Rahbek.

Den Forførte.

Før drypper ei Dug fra Himlen ned,
 Før jeg holder op at græde!
 Som Løvet for Høstvindens susende Pust,
 Saa svandt min Lykke og Glæde.

I Mørernes Nid jeg stod saa rank,
 De Svende mig saae og brændte:
 Men bort fra dem alle med kneisende Hu
 Mit stolte Hjerte jeg vendte.

En Fremmed som Gjæst til denne Egn
 Mediled' fra hine Høie:
 Hans Gang var saa herlig, hans Lokke saa mørk,
 Saa lyst hans glimrende Die.

J Dandsen han mig, jeg ham kun saae,
 Han trylled' med slebne Søder.
 Om Natten ved Døren til Eithereus Lyd
 En Sang han lokkende quæder.

O du blant Møer
 Den eeneste Skjønne,
 Klingling — ling — ling —
 Min Elskov du sønne,
 Hvis ei, jeg døer!
 Klingling — ling — ling —
 Hvis ei, jeg døer.
 Klingling — ling — ling —

Luk op! Luk op!
 Hør Brændingen bruse!
 Hør Natvinden susse
 I Lindens Top!

Dit Die kun
 En Straale nedsende,
 Og Matten skal brænde
 Som Middagsstund.

Oplad din Røst
 Og Uveiret smiler,
 Og Havet sødt hviler
 Ved Jordens Bryst.

Luf op i Hast!
 Jeg zitterer, jeg gyser,
 Og Haanden den fryser
 Ved Eithern fast.

Din Dør opluf,
 Hvis ikke, du Grumme,
 Jeg her skal forstumme
 I sidste Suk!

Den Duun blev saa haard, den Seng saa trang,
 Jeg monne ei Lise finde;
 Jeg springer i natlige Klædebon op
 Og Sangern, væ mig!, er inde.

Han var saa beskeden, om og huld,
 Jeg monne ei tage Vare;
 Han dristig afbrækkede Liljen og snart
 For stedse saae jeg ham fare.

Som Knopper, de Bryster svulmed' op
 Og Gjorden mig trangt omspændte;
 Jeg blussende vendte fra alle mig bort,
 Thi af! min Brøde de kjendte.

I Møernes Rad jeg stod ei meer,
 De Svende for mig ei brændte;
 Men bort fra mig Arme med haanende Hu
 De stolte Hjerter de vendte.

Min

Min Moder ei længer Jammern bar
 Og lagde sig ned til Hvile;
 Jeg skued' min Broder som deelte min Skam,
 Til fjerne Lande bortile.

I Qual og i Angst ni Maaner gif,
 Da laae i mit Skjød den Spæde;
 Jeg moderlig smiled', dog Skiædsel og Nød
 Forgifted' Moderens Glæde.

Fortvivlsen mig greb, forvirrende
 De ængstede, matte Sandser,
 Dog, store Natur! du din Favn om mig slaaer
 Og Dolkens seirende standser.

Jeg lægger det Noer til Moderbryst
 Og føler Naturens Kieder;
 Jeg løfter det, rødt af nedgaaende Sol,
 Til Solens Skaber og beder:

Algode, som tæller hver en Myg
 Hvis Vinger mig her omsværme,
 Sku' ned paa dit Billed og faderlig du
 Den Faderløse bestjerme!

Han hverken har Fader eller Navn,
 Og Verden ham nægter Væ:
 Hans Fader du være og Fromhed hans Navn,
 Hans Verden Klosteret være!

Den Moder snart Nonnestøret tog
 Og tvatted' i Graad sin Brøde;
 Han som St. Franciskus's Discipel blev stor
 I Klostermuurenes Dde.

Schack Staffeldt.

S o n n e t t e r.

I.

I Templet paa Cobenzl *).

En Kuppel, Eensolds Værk, af flettet Rør
 Paa Egestammers gamle Kreds sig hæver.
 I deres Mellemrum Syringen væver
 Sig med Afasier rundtom til Slør.
 Her Solen kun i Dug neddrøppe tør
 Naar Løvet's Net for Luftens Nande bærer,
 Kun Gjenlyd her af fjerne Sange svæver
 Og svindende, som Dagens Straale, dør.

Elyz

*) En Decoration i Grev Ludvig Cobenzl's Have
 i Nærheden af Wien.

Elyst Frihed, Fred og Lise finder
 Hver Klagens Søn i dette Tempelrund,
 Som i den tauriske Gudindes Lund:
 Her Sorg og Anger, Savn og Længsel svinder;
 Ved Glemsels Bæk som billedløs henrinder,
 Med bunden Flugt sank Tiden selv i Blund.

II.

Til Aussen-Dalen *).

Skjønne Dal! hvor Fjeldets Trudsel svæver
 Skyggende, høit over Hyttens Fred;
 Hvor befrugtet af dens Dyrfers Sved,
 Klippen sig med Slettens Fylde hæver.
 Skjønne Dal! hvor Orknens Ranke væver
 Sig om sjunkne Ridderopholdssted,
 Medens Blomsterfog i Hvirvler ned
 Paa hver Hyttes luune Straatag bærer.

Skjøn-

*) Denne fortryllende Dal mellem Aussen og
 Lowositz i Böhmen, i hvilken det Rædsomme,
 Høie og Vindige synes ordnet, ved en, til et
 fuldkomment æsthetisk Indtryk, henvirkende
 Intelligents, fortjener saa mange Lovdigte,
 som der ere Draaber i den Deel af Elben der
 giennemstrømmer den.

Skjønne Dal! hvor Elven billedrig,
 Reen og blid, liig Gefnerſke Idyller,
 Mellem Oſſianske Klipper flyder.

Fred og Fylde, Skjønne Dal! i dig
 Orknens Aand med Blomſterkveder binder
 Og med Smil hans Vildhed overvinder.

III.

Den anden Endymion.

Mig ved meer end Phantasos formaaer,
 Med Kronions Væger, Søsterns Belte,
 Under Martens tause Stjernetelte
 Hos indstumret Yndling Luna staaer.
 Og han eier alt hvad Haabet spaaer
 Naar i Længsel kjelne Hjerter smelte,
 Naar sig Skjaldefangens Bølger velte
 Under Roser fra Elysiums Vaar.
 Liig Gudinden i den skønne Mythe,
 Ført af Hesper til min ringe Hytte,
 Synker et Phantom fra Himmelen.
 Undrende jeg stirrer, sukker, bæver,
 Brændende min Sjæl paa Læben svæver
 Og i indbildt Lyst jeg daaner hen.

IV.

Ved Tizians liggende Venus *).

Bellyst her af sin Magie udgød:

Skjøndt af den endnu hver Nerve bæver,

Dog hun Varmen med nye Længsel hæver

Og igjen gad daanet Elskovs Død.

Rundt om Mund og Kind, om Varm og

Skjød

Attraa sig, liig Efeuranke, væver;

Rundt om Sværm beruuste Tanker svæver,

Sig tillegnende den Lyst hun nød.

Ube-

*) Saaledes hedder en nogen qvindelig Figur af Tizian, som efter en troeværdig Tradition er et Portrait af en urbinisk Hertugs Frille.

Uberømt i MarmorFjødet ligger

Elferen; Arachnes tætte Spinb

Skjuler Sarcophagens goldne Smigger.

Kunstner'n vaager lyst i Mindets Skin

Mens den første Glemse'sbuden blunder,

Dog ei ham, den Glemte jeg misunder.

Søefarten.

Tid, i Beemods søde Drømmetanker,
 Hvad jeg engang var, igjen jeg er;
 Tid Erindringen ved Aftnens Skjær
 Mig som Barn, med mine Lige sanker.
 Da, med Rør til Master, Siv til Planker,
 Svømmer stolt mit Skib paa Engens Kjær;
 Da Forglemmigei og søde Bær
 Plukker jeg blandt Mos og vilde Ranker.
 Drømmen svinder og fra høien Søe
 Nu jeg gjennem Graad og Taage fluer
 Hist i Hjernen Barndoms Rosengæ.
 Himlen flukkes, Storm og Klippe truer,
 Idel Undergang vi svømmer i,
 Dioscurer *), ak! hvor lande vi?

*) Castor og Pollux, som Stjernebilledet Tvillingen,
 vare de gamle Søfarendes Skytsguder.

VI.

Mandens Klage.

Fra Manddoms Hvi, igiennem Alvors Flor,
Uforberedet, Kuer jeg tilbage:

Af! mine Ungdoms Glæder Afseer tage
Og Minders Liigfærd følge deres Spor.

Tør jeg ei meer med alle Musers Chor
Naturens Dands for Jovis Blik ledsage?
Maae Tanken alt med grusom Hast bortdrage
Fra Skabningen Chariters Tryllegiord?

Du som min Varm ved Skjønheds Skiær optø'de
Og Himlens Glæde lokked' til mig ned,
Standt i dit sidste Suk, o Følsomhed!

Og du som dør med hver en Aftenrøde
I Ungdoms drømte Phantasopolis,
Standt, spraglet Letsind, standt Ephemeris!

VII.

Ved de friske Grave paa Holmens
Kirkegaard i Maj 1801.

Stand, o Edling, her din Vandringstav,
Og med Tak og Graad og Klagetone
Ved de friske Høie du forfone
De henfarne Heltemaners Krav.
Sagnet leired' sig ved deres Grav
Da de sank til Underverdens Zone,
Thi for din, Okeanos! din Krone *)
Hver med Fryd sin Helsteaand opgav.

L 2

Vaar

*) Efter Grækernes Mythologie og i deres
Kunstværker bærer Okeanos en Krone som
Symbol paa hans Herredømme over Vandene.

Vaar og Høst paa deres Grave skiftes;
 Trindt Naturen bliver og forgaaer,
 Al! og selv det gjemte Støv bortviftes.

Mindet ei! I Tidens Favn det staaer
 Medens frem bag Slægter Slægter vankes
 Uforgiængeligt som Dyd og Tanke.

Schack Staffeldt.

Til Marco,

en Venetianer.

Hvad er Lyæos's Skjønhed? hvad er Phryners
Favn og brændende Kys? misundte Skatte?
Mængdens deelte Trængsel for dine Fodder,
Brammende Marco?

Meget de milde Guder dig forundte,
Dog det bedre de end dig forbeholdte.
Med opløstet Tanke, behersket Attraae
Stræb til det Bedre:

Høisind som ovenfra med Jovis Dæ
Alt bestuer, mens Nøisomhed, liig Hebe,
Aret til Ambrosia brat forvandler,
Kilden til Nectar.

Schack Staffeldt.

San:

S a n g e *).

den 30 September 1801.

I.

Sang til Sandhed.

Stor, o Sandhed, er din Vælde;
 Klarhed fra din Throne gaaer;
 ej dit Spir er tungt af Vælde:
 løst det! — idel Dag opstaaer.
 Smiled' ej din Faders Øje,
 da du af hans Lys udbrandt,
 og da han, den Evigheds,
 dig til al sin Skabning bandt?

Chor

*) Af Haste, med Musik af Zink den Yngre.

C h o r.

Jo; det Skabtes hele Brimmel
 for din Almagt bøjer sig:
 af, at vi mis kjende dig,
 Gjenskin af Alfaders Himmel!

Der, hvor Nat bag Stjerner throner;
 der, hvor Drk er Tankens Hjem;
 der, hvor Sol-Millioner
 trylle Liv og Glæder frem:
 der, hvor Oceanet bruser;
 der, hvor Engens Myrther see,
 og hvor Vækkens Kilde suser,
 er dit dybe Præg at see.

C h o r.

Af, at vi, som Under drage
 til Naturens Scener hen,
 maatte finde dig i den,
 og din Gødmes Reenhed smage!

Rosenskyen Djet møder,
 Solen staaer paa hvalte Blaae,
 Luen af dens Straale gløder
 Livet end i mindste Straa;
 Himlen sortnes; Uvejrlister
 sig af Luftens Dunster ud —
 Skoven flammer, Klippen brister —
 Sandhed, du har malt os — Gud.

C h o r.

I vor Barm dit Bink vi gjemme,
 hvor vort Dje stirrer hen!
 Vær os som en prøvet Ven,
 med vort Dre med din Stemme!

Kraft med Afsmagt, Liv med Døden
 Haand i Haand paa Kloden gaae:
 Evnen fødtes: Aftenrøden
 alt i Gruus dens Bolig saae,
 Evig Orden Gud lod gjælde
 i sin Skabnings hele Færd:
 Skulde han en Evne fælde,
 som en Evighed var værd?

Chor.

C h o r.

Nej, mens Orden Alt opklarer,
 trostes vi mod Dodens Baand;
 Evner Skabtes med vor Aand;
 dem en Evighed bevarer.

Men, er alt det Skabtes Kjæde
 knyttet for en Evighed;
 Skal vor Aand kun finde Glæde
 som et værdigt Kjædens Led;
 Skal vi Ord'nens Rødskab være,
 og er Dydens Bærd ej Digt,
 o! da maa vi Dyden ære —
 Sandhed, du har viist os — Pligt.

C h o r.

Ja, vort Kald er stort i Livet:
 vi skal adle Virksomhed:
 kun ved Dyd den bringer Fred;
 kun den Gode Frød er givet.

Hul:

Hulde Sandhed, præg dit Stempel
 paa hver Tid, du skuer her!
 Fyld med Biskdom dette Tempel,
 leed til gavnlig Idret Hver!
 Lær os, frøe vor Vej hændrage!
 Und vor Afskedstime Fred,
 at vi ej omsonst opdage
 Gud og Pligt og Evighed!

C h o r.

Smil paa Livets Tidsfæstier!
 Smil os blidt i Glædens Skjød!
 Syng os efter kolde Død
 Himles Jubel-Melodier!

II.

Duet af tvende Ynglinge.

Den første.

Hoi klang saa rørt min Faders Stemme?
 Hvi folded' han sin Haand til Bøn?

Saa

Saa bad han: "Gud, mit Suk du gjemme!
"Velsign min Alders Haab, min Søn!"

Den anden.

Hvi steeg saa højt min Moders Hjerte?
Hvi perled' Glædens milde Graad?
Hun sagde: "Jeg har glemt min Smerte;
"velsigne Gud, min Søn, din Daad!"

Begge.

Kom, Broder, vi vil enigt træde
ad Kundskabs Hædersbane hen!
Vor Stræben var de Godes Glæde,
og, o! hvor riigt belønner den!

Første.

Saa taled' Fader: "Søn, du lære
"den Vises Vej til Brødres Gavn!
"En nyttig Viis er Jordens Tre,
og Laubær grønnes om hans Navn.

Anden.

Anden.

Saa taled' Moder: "Søn, du tragte,
 "at følge Dydens ædle Bud!
 "da skal ej Jorden blot dig agte!
 "da aabner dig sin Himmel Gud.

Begge.

I rene Hjerter vi bevare
 de Hjertets Ord, de taled' saa!
 Os vogte Gud mod Ungdoms Fare!
 I Dydens Kamp vi modigt staae!

III.

Slutnings-Chor.

Ophøjede Kundskab om Viisdom og Dyd,
 vi kappes, dig her at omfavne:
 du signe vor Ungdom med Hæder og Fryd,
 vor Manddom med Lykken, at gavne!
 Du løfte vort Hjerte i Modgangens Stund,
 at selv gennem Taarer vi smile!
 Du styrke vort Haab, naar det rolige Blund
 i Graven os byder til Hvile!

Til Belgjørerne.

(Slutningsang i endeel Knudsenske Concerter.)

En Helteflokk mod Britten stod:
 de Vølger blev' saa grusomt røde;
 dyrt solgte den sit kjeffe Blod,
 og tusend stolte Gjender døde!
 da hejssed' Britten hvide Flag,
 og bad om No paa Kampens Dag.

Den danske Helt gav Britten No:
 de Vølger var' saa grusomt røde;
 men, Gud og Land og Konge tro,
 saa mangan ædel Kriger døde.
 Af Gjenden æret Danskens stod;
 men, af! den Vre kosted' Blod.

Til Landet flød' de Hestes Liig :
 de Bølger var' saa grusomt røde :
 og Faderløses JammerKrig
 blandt Enfers høje Veeraab lode :
 "O Gud ! min Mand , min Fader faldt ;
 "o Gud ! o Gud ! jeg misted' Alt !" —

"O Gud ! min Søn , min Støtte faldt ;
 "de Bølger er' saa grusomt røde ;
 "han offred' Blod og Liv og Alt :
 "jeg Arme hungrer nu til Døde."
 Saa klager Olding, hvid af Haar,
 og vrider matte Haand, og gaaer.

Da treen Du frem , Belgjører = Flok,
 og Dansken værdig var Din Tale :
 "Hvad Gud har skjenket meer, end Noget,
 "dermed jeg Armod skal husvæle."
 Med kjerlig Haand Du standsed' Graad :
 o ! Gud betale skal Din Daad.

H a s t e.

Taf

Tak til Knudsen *).

En nordisk Bardefanger blid
 fornam de Britters Torden;
 kjek mældte han: "Jeg gaaer i Strid;
 "thi jeg er født i Norden."
 Og højt, og stærkt, hans Steinme Klang;
 han slog de Fjender med sin Sang.

Hvor

*) Siungen paa Hindsgaul i et talrigt Selskab
 om Aftenen, efterat Hr. Knudsen havde gi-
 vet Concert i Middelfart.

Hvor Rugler hyppigst regned' ned,
 han stod ved de Kanoner,
 og quad om Borgerkjærlighed
 i lifligt raske Toner;
 og Borger-Mand, af Sangen faldt,
 holdt ud — og stolte Britter faldt.

Men mangen ædel Dansk, der slog,
 har kjøbt sin Krands med Døden;
 en Hob vel sidste Suk ej drog,
 men blev bestød i Nøden.
 I Vaande saae han paa sin Daad,
 og af hans Dine strømte Graad.

Da drog den Sanger ud i Land,
 og quad for Heltens Brødre;
 han quad om ædel quæstet Mand,
 om arme Børn og Mødre.
 Vi hørte ham — da drog han hjem
 med Broder-Trøst og Guld til dem.

O Danmarks Knudsen! Dig det var,
 der qvad i danske Lande:
 en Krands til Dig Guds Himmel har,
 naar det skal heden stande;
 her gjør Du Mangen lykkelig:
 her Gud i Hjertet lønner Dig.

H a s t e.

Til

en værdig Borgers Fødselsdag.

M el. Spæde Blomster ic.

Held den Mand, hvis skønne Sjød
 Borgerdaad og Værd betegne.

Borgeragt og Kjærlighed

Ham skal følge allevegne.

Held Dig! Agt og Kjærlighed

Følge hvert af Dine Sjød.

Held den Mand, som selv er Ven,

Aldrig skal han savne Venner;

Venskabs Held ei sviger den,

Som ved Venskab det fortjener.

Held da Dig, og Held hver den,

Som tør kalde Dig sin Ven!

Held

Held den, der ved husslig Dyd

Søger stille husslig Lykke,

Egtemands og Faders Fryd

Hvert hans Trin paa Vansen smykke!

Held Dig, Du, som husslig Dyd

Giver Ret til husslig Fryd.

Held den Mand, der glad seer ned

Paa enhver af sine Dage;

Dydens Himmel, Hjertets Fred

Overalt ham skal ledsage!

Held da Dig, thi Hjertets Fred

Følger hvert af Dine Fjed.

Borger, Fader, Mand, og Ven!

Held til hver af Livets Glæder!

Held, og trefold Held, at den

Er Din velfortjente Hæder.

Held den Mand hvis Lykke er

Løn for Mands og Borgers Værd!

R. E. Rahbek.

Til Mennesk'heden.

1793.

Skøn var din Krands, o Mennesk'hed, og
herlig

I din signende Haand Fornuftens Fakkell.
Var det Dig som fordom, et Vind for Diet,
Køllen omhvirvled'?

Nu en Megæra, hvi forvandler Krandsen
Du til Furiens Slangehaar? hvi svinger
Du til Mordbrand Fakklen og tænder Staters
Arvede Bygning?

Saa at i Samfald alle Ordner styrte
Medens Selvhed paa nye sit Chaos finder
Og forgiæves Tænkeren søger Reglen
I det Opløste.

Schack Staffeldt.

R e g i s t e r.

Thomas Christopher Bruun,
Lektor ved Søkadet-Akademiet.

	Side.
Gavnet fra Fortiden	1.
Epilog ved en Benefice	31.

Peder Horrebow Haste,
Føld-Inspecteur i Middelfart.

Brev til min Hustru	7.
Lovsaldet	12.
Monolog	105.
Afskedsang til det attende Aarhundrede	106.
Jen ung Piges Stambog	125.
Ved Majorinde v. Lassons Grav	132.
Sange, den 30 September 1801	166.
Til Belgiorerne, Slutningsang i endel Knudsenke Concerter	173.
Tak til Knudsen	175.

Johan Christian Hedegaard, Secrétaire,
 Guldmægtig i Generalitets og Commis-
 sariats Collegiet.

Amor er farlig (efter det Italienske) = Side.
 86.

Victor Kristian Hiort,
 Præst ved Bremerholms Menighed.

Sang til Venfæb, helliget Frue Ingeborg,
 den 15 Febr. 1801 = 89.

Til en ædel Brud = 109.

Otto Horrebom,
 Bicedecanus ved det Kongelige Communitet.

Anakreon, en Fortælling i tre Sange = 33.

Valget, en Fortælling " " 93.

Ufsaligheds Tempel " 118.

Ode i et Tordenveir " " 127.

Den lykkelige Tjenestepige, en Sang = 144.

Christen Pram, Secrétaire og Committeret i
 Deconomie- og Commerce-Collegiet.

Hymne til Februar, — — — = 23.

Knud Lyhne Rahbek,
 Professor.

Til en fem og tyveaarig Vens halvtreds-
 findstyvende Godeselsdag = 146.

Til en værdig Borgers Godeselsdag = 178.

Johannes Nehling,
Litteratus.

	Side.
Skion Hedvig (efter Rossegarten)	70.
Venskab, Lykke og Sundhed	112.
Til Kammerherinde Kardorff, den 26 Octo- ber 1801	135.
Lille Vilhelm til sin Moder, den 26 Octo- ber, efter en langvarig Sygdom	137.
Morgenen (efter Rossegarten)	139.
Selskabsang	141.

Schack von Staffeldt,
Assessor i Oekonomie- og Commerce-Collegiet.

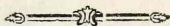
Frieriet, (Fragment i Stanzer)	14.
Evanesang	19.
Annalil	107.
Til en Moder	122.
Den Forsorte	148.
Sonnetter	
I. I Templet paa Cobenzl	154.
II. Til Aussig-Dalen	156.
III. Den anden Endymion.	158.
IV. Ved Tizians liggende Venus	159.
V. Søarten	161.
VI. Mandens Klage	162.
VII. Ved de friske Grave paa Holmens Kirkegaard i Mai 1801	163.

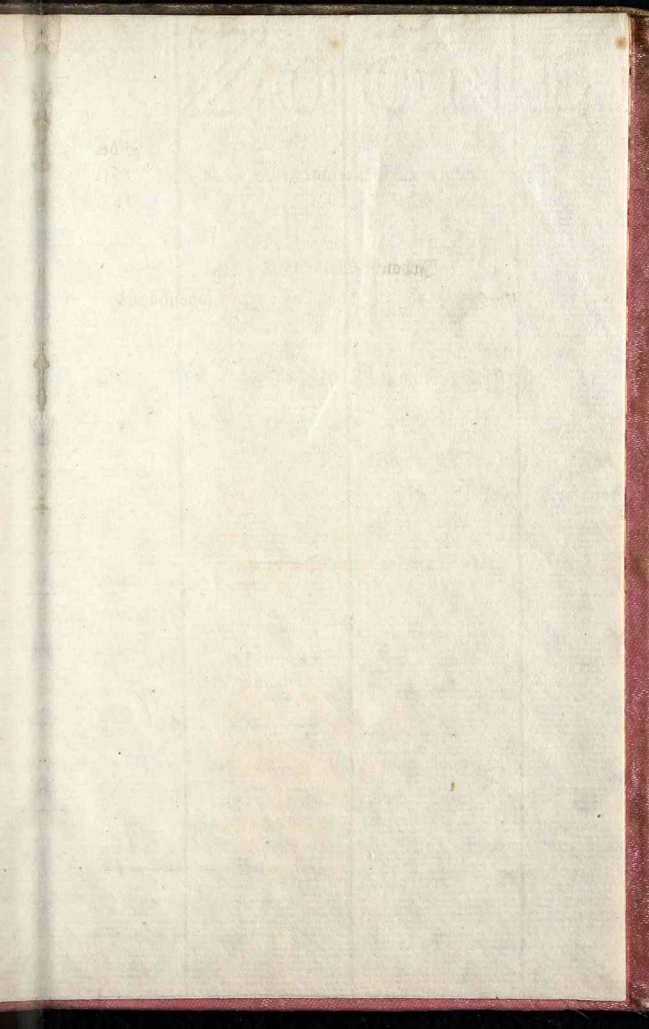
		Side.
Til Marco, en Venetianer	=	165.
Til Mennesk'heden 1793.	=	180.

Johan Clemens Lode.

Professor og Dr. Medicinæ ved Kiøbenhavns
Universitet.

Forskiellig Smag i Kierlighed	=	26.
-------------------------------	---	-----

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

GEORGE EASTMAN

Presented by Dr. George Eastman
to the Museum of Natural History

Dr. George Eastman

—

Gift of George Eastman

